

NATALJA ŠČERBA

ČASODEJŮVIA

SRDCE ČASU

FRAGMENT

Časodejovia Srdce času

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Natalja Ščerba
Časodejovia 2 – Srdce času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

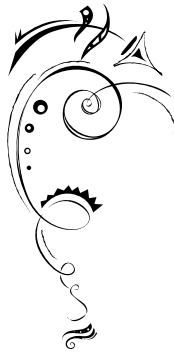

ČAS ODEJŮVIA

SRDCE ČASU

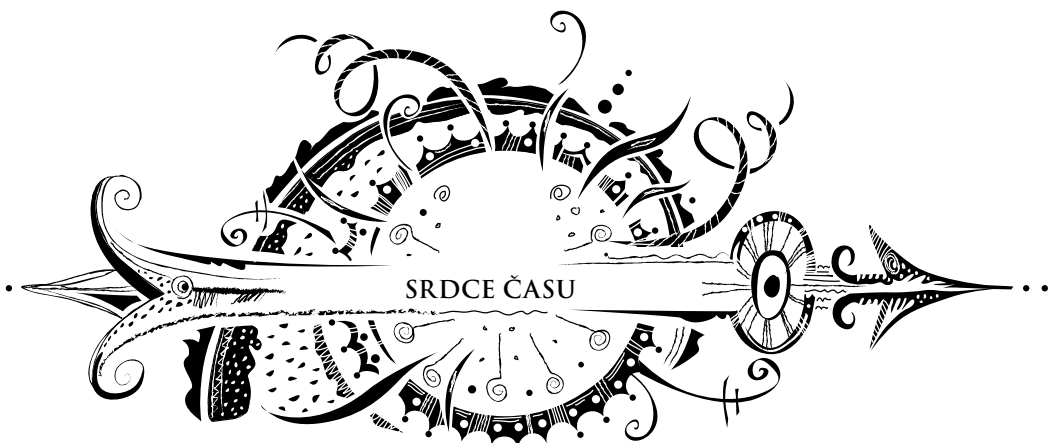
NATALJA ŠČERBA

FFRAGMENT

Obsah

	Srdce času	5
1. kapitola	Príchod do tábora	7
2. kapitola	Zasadnutie časodejov	32
3. kapitola	Kľučiari	51
4. kapitola	Zmijulan	79
5. kapitola	Dar	107
6. kapitola	Dávna prísaha	121
7. kapitola	Nový riaditeľ	130
8. kapitola	Tajná besiedka	141
9. kapitola	Prenasledovanie	150
10. kapitola	Návrat	166
11. kapitola	Štafety	175
12. kapitola	V úkryte	197
13. kapitola	Táborák	211
14. kapitola	Skúška kľúčov	228
15. kapitola	Výlet	245
16. kapitola	Zákutie	252
17. kapitola	Búrlivý deň	265
18. kapitola	Černokľúč	275
19. kapitola	Na maródke	294
20. kapitola	Mapa	306
21. kapitola	Feš	316
22. kapitola	Čierna obálka	323
23. kapitola	Noc	329
24. kapitola	Osudná hodina	345
25. kapitola	Zákon	357
26. kapitola	Otec	364

Čas je len štvrtý rozmer, malá bodka na konci hodinovej ručičky dlhej ako okamih, širokej ako samotná existencia a siahajúcej do nekonečnej výšky.

Čas nám odhaľuje oveľa širší pohľad na svet a poskytuje novú úroveň slobody. Čas je fenomén a tajomstvo súčasne, rodí sa z nášho vzťahu k veciam. Je to proces, ktorý môžeme spomaliť, natahnuť, zastaviť alebo urýchliť.

Hodinár ovláda čas pomocou zvláštneho daru, ktorý sa meria v stupňoch.

Najnižší je tretí stupeň, ktorý umožňuje riadiť čas pomocou obyčajného želania.

Druhý stupeň dovoľuje ovládať čas aj silou vôle.

Prvý stupeň zahŕňa navyše veľkú silu citov, vďaka ktorej hodinár môže želanie a úsilie premeniť na čokoľvek chce.

No len najvyšší stupeň časodejníckeho daru dáva hodinárovi schopnosť predtuchy a správnej voľby z nekonečného množstva pravdepodobností budúcich aj minulých udalostí. Hodinár najvyššieho stupňa disponuje štyrmi úrovňami slobody súčasne: rozumom, intuíciou, citmi a činmi.

Pamätaj si, hodinár: nie je dôležité, na ktorom stupni si začal, dôležité je, kam až dôjdeš. Pretože poznať pravé zákony času

môže len ten, kto má slobodnú vôľu, je odvážny, odhodlaný, vytrvalý a cieľavedomý.

Slovo o čase
veľkého časodeja Eflarusa,
ktorý vytvoril časovú priepasť

Vasilisu prebudil prudký úder do čela. Vyletela zo sedadla a narazila do niečoho tvrdého.

„Dobré ráno!“ ozvalo. „Ty si teda vieš pekne pospať.“

„Koľko je hodín?“ spýtala sa ešte v polospánku.

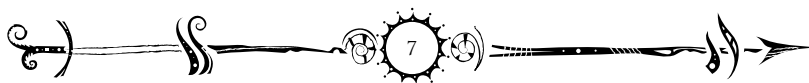
„Skoro desať.“

Vasilisa si pošúchala boľavé čelo a donútila sa otvoriť oči. Keď sa jej konečne podarilo celkom prebrať, všimla si plavú nakrátko ostrihanú Leškovu hlavu. Chlapec sedel na vedľajšom sedadle a tváril sa vážne, ale jeho bledosivé oči lemované svetlými riasami prezrádzali skrývané pobavenie.

Sedeli v autobuse plnom detí. Motor burácal a autobus nadsakoval na nerovnostiach vozovky. Pri ďalšom prudkom otrase sa Vasilisa chytila za operadlo sedadla pred sebou. Chlapec, ktorý sedel pred ňou, sa nevraživo obzrel.

„Prepáč,“ ospravedlnila sa, ale to už nepočul, pretože si znovu nasadil slúchadlá a započúval sa do hudby. Vtom jej napadlo: „Ako sme sa tu ocitli?“

Lešek rozhodil rukami, ako mu to len dovoľovala úzka ulička medzi sedadlami, čím naznačil otázku: *A čo ja viem?* Vasilisa si pozorne prezrela jeho tvár. Na ľavom líci mal červenú podliatinu, stopu po Nortovom údere pästou.

„To by aj mňa zaujímalo,“ odvetil a pátravým pohľadom si premeral kamarátku. „Som si však istý, že smerujeme do športového tábora. Pýtal som sa ostatných, kde sme... Smiali sa mi, vraj či som nespadol z neba.“

„Takže to všetko sa naozaj stalo?“ Vasilisa zúfalo bojovala s podvedomou túžbou nechať Eflaru v ríši snov.

„Čo sa stalo, stalo sa.“ Leškove pery sa rozťahli v širokom úsmeve, očividne mu to všetko prichodilo ako ohromná zábava. „No dosiaľ nechápem, čo to vlastne bolo. Možno by si mi to mohla vysvetliť. Máme pred sebou ešte aspoň hodinu cesty.“

Vasilisa si opatrne vyhrnula rukáv a na ľavom zápästí sa jej zablýskal zlatý náramok. Malý čierny ciferník so zlatými číslicami a s drobnými ručičkami vyzeral ako celkom obyčajné hodinky.

„Čo je to?“ Lešek si zvedavo obzeral jej ruku. „Darček od otca?“

„Od matky,“ zamračene odvetila Vasilisa a chlapec zmlkol.

V autobuse bežala televízia, ale nikto sa na ňu nepozeral. Radostný a vzrušený krik detí film celkom prehlušil.

Vasilisa mala pocit, že sa jej vedomie rozdvojilo. Na jednej strane bola škola, gymnastika a dlhoočakávaná cesta do letného tábora, na druhej strane svet časodejov a noví priatelia Nik, Diana a Feš.

„Nevieš, kde sú ostatní?“ znovu sa spýtala. „Myslím tí z Časokruhu.“

Lešek pokrčil plecami. „Nemám potuchy.“

Vasilisa sa rozhladla a pozorne si prezerala neznáme tváre. Deti si vykladali historky z minulého leta a veselo pokrikovali. Skupinka na zadných sedadlách bola zabratá do akejsi kartovej hry a podchvíľou ju nahlas komentovala. Nejaká nakrátko ostrihaná dievčina si čítala, viacerí mali na ušiach slúchadlá, ale len ťažko by bol niekto z nich hodinárom.

„Možno nás vrátili do minulosti,“ nahlas uvažovala Vasilisa.
„Vymenili jednu pravdepodobnosť za inú...“

„Čože?“

„Chystali sme sa predsa do tábora...“ Vasilisa znepokojene vzdychla. „Jednoducho nás vrátili do minulosti, to je všetko! Eflarčania dokážu ovládať čas.“

„Čo je to za nezmysel?“ nedôverčivo sa ohradil Lešek.

„A na Časokruhu sme vôbec neboli... Počkaj, kde je môj kľúč?!“ preľakla sa, ale vzápätí nahmatala Ocelový zúbok vo vrecku džínsov.

Mlčala a usilovne premýšľala. Lešek ju nerušil, len ju občas úkosom pozoroval.

„Nerozumiem tomu,“ vzdala to nakoniec.

„Vasilisa...“ potichu zašepkal chlapec a trochu sa k nej naklonil. „Naozaj máš, ehm... krídla?“

„Zrejme áno,“ prikývla. „Moja matka je totiž víla a otec najvyšší mág...“

„Aha,“ odvetil kamarát s vážnou tvárou a pohodlne sa oprel v sedadle. Z jeho výrazu však bolo zrejmé, že vôbec ničomu nerozumie. „Víly naozaj existujú?“ spýtal sa nakoniec.

„Je to tak,“ potvrdila Vasilisa. „Víly, fúrie a celý svet hodinárov, ktorí ovládajú časodejstvo.“

„Čo ovládajú?“

„Hej, Lešek!“ zvolal niekto zo zadných sedadiel. „Pod' si s nami zahrať, chýba nám štvrtý hráč.“

Vasilisa sa obzrela. Hlas patril červenovlasému chapcovi v čiernom tričku s lebkou a prekríženými hnátmi.

„O chvíľu!“ odbil ho Lešek. „To je Sergej, patrí k najstarším chlapcom v našom oddiele,“ vysvetlil Vasilise. „Asi ide s nami ako vedúci, pretože onedlho bude mať sedemnásť.“

„Rozpráva sa s dámou,“ zaškeril sa chlapec s tmavšou pleťou, ktorý sa trochu podobal na Nika. „Nemá na nás čas...“

„Nemysli si, po príchode do tábora musíš na schôdzky zabudnúť,“ pokračoval Sergej s nezbedným výrazom na tvári. „Tréning a zase len tréning! Máme nabitý program.“

„Aj ja budem mať tréningy!“ rozohnila sa Vasilisa.

„Nevšímaj si ich,“ povedal Lešek a začervenal sa. „Len nás podpichuje...“

„Ja si ich nevšímam.“

„Nejako sa červenáte!“

Chlapci sa zasmiali.

Vasilisa s Leškom si ich prestali všímať a partička si našla štvrtého hráča, chudého svetlovlasého chlapca, takže ich nechali na pokoji a venovali sa kartám.

„Môžeš mi to nejako vysvetliť?“ znovu sa začal vypytovať Lešek. „Napríklad, čo je zač ten Mark?“

Vasilisa sa neponáhľala s odpoveďou. Nevedela, kde má začať, a navyše sa jej vôbec nechcelo znovu prežívať všetky tie minulé udalosti. Ani v spomienkach. No, možno okrem tých niekoľkých príjemných chvíľ. Okrem toho ju mrzelo, že jej noví priatelia zmizli. Čo ak ich už nikdy neuvidí?!

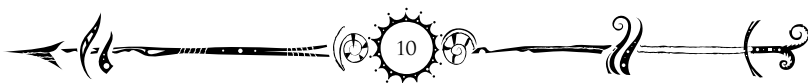
„Mimochodom, dosť som si pre teba vytrpel!“ dotknuto vyhlásil Lešek. „Prepadli ma, zviazali a potom... Prepáč, ale až stretnem tvojho brata, rovno mu jednu vrazím! Biť zviazaného človeka ležiaceho na zemi... úbožiak akýsi!“ Lešek pri tejto spomienke tak silno zaťal päsťe, až mu zbeleli hánky.

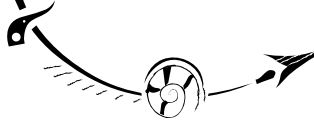
„Zaujímalo by ma, kam sa všetci podeli,“ nahlas rozmýšľala Vasilisa, akoby nepočula chlapcovo bedákanie.

„Žeby boli v iných autobusoch?“ Lešek si vzdychol, trochu sa ho dotklo, že mu kamarátka nevenuje pozornosť. „Za nami ide ešte päť ďalších.“

„Aha...“

„V tomto sú skoro všetci z nášho oddielu. Tvoje gymnastky idú asi niekde vzadu.“

„Prečo ja idem s tebou, a nie s nimi? Žeby poplietli časové vlákna?“

Lešek sa poškrabal na nose a zatváril sa kyslo. Vasilisa sa cítila trápne.

„Tak dobre,“ povedala nakoniec. „Poviem ti to všetko po poriadku, ale neprerušuj ma.“

Chvíľu premýšľala a potom začala rozprávať o veľkej oslave v otcovom dome, na ktorej sa zoznámila s Jelenou Mortinovou a jej obľúbencom Markom. Leška najväčšmi zaujal zázrak s izbou, ktorá sa na oslave z ničoho nič zväčšila. No len čo sa dozvedel, že Mark sa Vasilise vyhrážal a dokonca jej div nezlomil prsty, znovu sa zamračil.

„Ak sa mi dostane do rúk,“ precedil pomedzi zuby, „tak mu ukážem! A tvojmu bratovi tiež!“

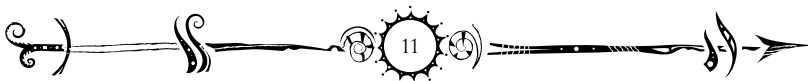
„To radšej nerob!“ preľakla sa Vasilisa. „Veď si videl, aký je to darebák. Radšej si s nimi nezačínaj. Za Markom stoja mocní a veľmi nebezpeční časodejovia. Dúfam, že ho to z Časokruhu odviaľo na opačný koniec sveta, napríklad do Antarktídy.“

„To by bolo najlepšie,“ súhlasil zamračený Lešek. „Hoci bielych medveďov a tučniakov by mi bolo ľúto... Navyše sa ho ani trochu nebojím.“

Tradičná rodinná skúška stupňa časodejníckeho daru na Leška prekvapivo neurobila veľký dojem, zato jej útek z domova vyvolal uňho priam búrlivú reakciu.

„Si skvelá!“ nadšene vykrikol. „Hneď som ti vravel, aby si z toho nemožného domu utiekla. Prepáč, ale tá tvoja rodina... Mimochodom, zatiaľ si mi nič nepovedala o otcovi... Aké bolo vaše prvé stretnutie?“

Lešek sa pozeral tak žiadostivo, že Vasilisa nedokázala jeho pohľadu odolať. Rozprávala pomaly a znovu pritom prežívala nešťastné stretnutie s otcom, zaucho, ktoré jej vylepil, Nortov zlomyseľný pohľad aj uväznenie v studenej kôlni.

„Naničhodník jeden!“ uľavil si kamarát, keď dohovorila. „Roky si na teba nespomenul a odrazu ťa bude biť! To predsa nie je normálne!“

Vasilise nerobila spomienka na nepríjemnú udalosť dobre, a tak radšej zmenila tému a začala rozprávať o tom, ako sa zoznámila s Nikom a Fešom. Naschvál vynechala príhodu s trojzubcami, zato zdĺhavo opisovala, ako sa preplietali chodbami Vzdušného zámku, a farbisto vykresľovala budovu radnice a Lazoru. Dokonca sa odhodlala hovoriť o Fešových čiernych krídlach.

Lešek to prijal pokojne, veď videl Vasilisine krídla.

„Tam majú všetci krídla?“ chcel sa uistiť.

„Nie, len najvyšší hodinári. Vlastne hodinári najvyššieho stupňa alebo tak nejak.“

„Takže si niečo ako vyvolená?“ Lešek podozrievavo prižmúril oči.

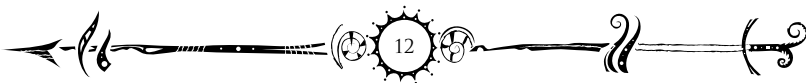
„Ty si vyvolený!“ rozčúlila sa Vasilisa. „Ak si budeš zo mňa utahovať, nič ti nepoviem.“

„A ako sa mám niečo dozvedieť?“ pokrčil plecami Lešek. „Keby som ťa nevidel na vlastné oči, nikdy by som ti to neveril. Počuj, ukážeš mi niekedy, ako vieš lietať?“

„Ak si spomeniem, ako sa to robí,“ zašomrala si dievčina viac-menej pre seba.

Vasilisa si nechcela priznať, že je celkom hrdá na to, že je z nej hodinárka a má skutočné krídla. A hoci zatiaľ skoro nič nevedela, mala najvyšší stupeň časodejníckeho daru. Samu ju to priviedlo do rozpakov, a tak radšej tieto márnomyseľné myšlienky odohnala. Eflarčania ju navyše neprijali práve s otvorenou náručou a Feš sa jej od začiatku len vysmieval. Bude sa musieť ešte veľa učiť, ak sa chce stať dobrou hodinárkou.

Rázne pokrútila hlavou a začala rozprávať o zákernom podraze Nortona Ohneva na otca Nika Lazareva. Opísala zasadanie

Radosveta, vynesenie rozsudku aj strašný trest. Keď si spomenula, ako Lazarev po časodejníckom zásahu strašne zostarol, celá sa zachvela. Aj Leškovi bolo z jej rozprávania úzko.

„Ten ničomník,“ precedil cez zuby. „Tvoj otec je pekný podliak!“

Vasilisa mlčala. Na srdci ju ťažil kameň. Spomenula si na svoj súboj s Jelenou Mortinovou a na to, ako otec zasiahol.

„Nie!“ povedal vtedy a nedovolil Jelene, aby jej ublížila.

Chcela zahnať čierne myšlienky, a tak radšej začala opisovať prekrásny zámok Černovod týčiaci sa nad morom, Trónnu sálu s nádhernou mozaikou, fontánu s rusalkami a zelenú izbu. Zároveň sa nevyhla líčeniu úteku z otcovho zámku a toho, ako Mariška...

„Čo to znamená, že ho začasovala?“ nechápal Lešek. „Akože ho zabila?!“

„Spočiatku som si to aj ja myslela.“ Vasilisa si pri spomienke na tú hroznú udalosť vzdychla. „No ukázalo sa, že začasovaného človeka možno zachrániť. Nika vyhodili z jeho časového koridoru a zase ho doň vrátili.“ Zarazila sa. Čo to len Jelena hovorila... Už vie! Tých, ktorým v žilách prúdi krv duchov, nemožno zachrániť. Takzvaných poloduchov.

„Podstatné je, že je v poriadku,“ rýchlo dodala. „Jeho otec ho zachránil. A Nik sa potom stal hodinárom, ako si už dávno želal.“

„Takže hodinárom sa môže stať ktokoľvek, ak si to želá?“

„Kdeže, to ani náhodou,“ pokrútila hlavou Vasilisa. „Naopak, vôbec to nie je jednoduché. Lenže počas zasvätenia mi víly ponúkli, že mi splnia akékoľvek želanie, a ja som ich poprosila, aby Nik dostal časodejnícky dar.“

„Ach tak,“ významne prikývol Lešek. A hneď neisto dodal: „A za mňa by si nemohla stratiť slovo?“

„Ty sa fakt chceš stať hodinárom?“ začudovala sa Vasilisa.

„Jasné,“ pritakal Lešek a upadol do ešte väčších rozpakov. „Veď je to také zaujímavé – vedieť lietať a čarovať.“

„Časovať,“ roztržito ho opravila.

Vasilisu kamarátova reakcia prekvapila. Ledva sa dozvedel o časodejníctve, a už by sa chcel stať hodinárom. A ona sa rozhodovala tak dlho... Navyše Lešek nemá tušenie, aká vážna vec to je. Časodejníctvo odhaľuje tajné zákony, dáva moc a prináša mimoriadnu zodpovednosť. Preto určite kazí charakter. Vasilisa si spomenula na Feša a v duchu sa usmiala. Už pri prvom stretnutí ju Nik upozornil, že všetci hodinári sú mierne strelení.

„No dobre, len som žartoval,“ v rozpakoch povedal Lešek, pretože si jej mlčanie vyložil po svojom. „A čo bolo ďalej?“

Dievčina sa nezaoberala detailmi a stručne mu porozprávala o víle Diane, ktorá jej pomohla utiecť z Černovodu, o noci strávenej v lese a o hudobnej a tanečnej súťaži Čarovanie v Čarodole, údolí víl. Hovorila a hovorila a s čoraz väčším nadšením líčila zasvätenie medzi časodejov, rozprávala o tajomných kvetoch života, o víle svetlých činov Celestíne a víle temných myšlienok Mendejre. O svojom prvom lete aj Fešovej ustavičnej nedôvere a nakoniec o tom, ako ju uniesli a Mark od nej vyhrážkami vymámil rubínový kľúč, ktorý jej darovali víly.

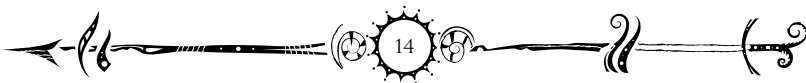
„A ďalej to už poznáš. Zistila som, že mám čierny kľúč, najtajomnejší zo všetkých siedmich kľúčov,“ uzavrela svoju reč.

Lešek chvíľu mlčal a mračil sa.

V autobuse vládlo bujaré veselie. Šofér práve oznámil, že sa blížia k tábore. Mnohé deti prilepili nosy na okienka, ale po oboch stranách cesty sa stále mihali len vysoké borovice, ktoré sa zlievali do jednoliatej steny.

Vasilisa prvá prerušila dlhé mlčanie: „Tak čo si o tom všetkom myslíš?“

„Je to dosť zamotaný príbeh,“ odvetil Lešek a hneď sa spýtal:

„Počuj, a ty tomu Fešovi Dragocijovi veríš? Nemáš pocit, že ti chce ublížiť?“

„Prečo?“ Vasilisu otázka úprimne prekvapila. „Je to celkom fajn chlapec, len je trochu...“

„Zlý, hrubý, podráždený a nafúkaný,“ dokončil za ňu Lešek.

Vasilisa nereagovala. Takýto verný portrét majiteľa strieborného kľúča ju zaskočil.

„Je to Nikov najlepší priateľ a ja mu absolútne dôverujem,“ neoblomne vyhlásila.

Lešek si naschvál nahlas odkašľal. „Ako myslíš.“

Konečne sa pred nimi objavila veľká kovaná brána s drevenou tabuľou a nápisom *Na vršku*.

Vasilisa vystúpila z autobusu medzi poslednými. Rozhliadla sa na všetky strany, ale nevidela ani jednu známu tvár. Dokonca aj Lešek niekam zmizol!

Čo bude robiť? So sebou nemá nič, ani len zubnú kefku!

V predtuche nepríjemného vysvetľovania vedeniu tábora jej prešiel mráz po chrbte, keď vtom dostala nápad. Musí nájsť Oľgu! Oblúbená trénerka jej určite pomôže.

„Vasiliska, pozri sa!“ Vedľa nej sa objavil Lešek.

S úsmevom od ucha k uchu jej podával celkom nový tmavomodrý batoh s bielymi popruhmi a kovovými prackami na vreckách.

„To nie je moje...“ Vasilisa si ľútostivo obzerala pekný značkový batoh.

„Šofér to práve vyložil z batožinového priestoru a spýtal sa, kto je Ohnevová. Povedal som mu, že ti to odovzdám. Pozri, aký mám ja. Je úplne nový, rovno z obchodu... Aha, ešte je na ňom cenovka. A všetky veci vnútri sú moje. No, nie je to zázrak?“

Vasilisa si čupla, pomaly rozviazala šnúrky a otvorila batoh. Vnútri boli dvoje starostlivo poskladané džínsy, niekoľko farebných tričiek, v bočných vreckách našla zubnú kefku s pastou,

bohvieprečo detskú s obrázkom dráčika, ešte zabalené mydlo a tenisky. Celkom naspodku ležal napoly preložený starý batoh, ktorý zvyčajne nosievala na tréningy, a vedľa neho dôverne známy zápisník v ošúchanom obale.

Vasilisa vytreštila oči. Ako sa tam dostal jej starý denník?! Ved' zostal v byte nevlastnej babičky Marty. Pri spomienke na opatrovateľku mala výčitky svedomia. Bola síce výstredná, napríklad aj preto, lebo zhromažďovala okolo seba samé mačky, ale Vasilisu predsa len vychovala a vždy sa k nej správala pekne. Vasilisa si sľúbila, že len čo bude môcť, pôjde Martu navštíviť. Teraz však mala dosť vlastných problémov. Musí zistiť, ako sa s Leškom ocitli v tábore, kto im dal tieto veci a...

„Kde sa tu vzal môj denník?“ zamyslene sa spýtala, keď listovala jeho stránky.

„Ty máš denník?“ začudoval sa Lešek.

„Mala som, keď som bola malá,“ odvetila celá červená v tvári.

„Zapisovala som si tam svoje problémy, rozličné trápenia a tak, skrátka denník.“

„To je hlúpe,“ nedôverčivo podotkol kamarát. „Čo keby si to niekto prečítal?“

„Len by skúsil!“ Vasilisa schovala denník späť do batoha. Ľudia si predsa píšu denníky preto, aby si usporiadali myšlienky, vypovedali sa zo svojich žiaľov a uľavilo sa im.

„Svoje myšlienky by si každý mal nechať pre seba,“ poučil ju chlapec a ukázal si prstom na spánok. „Tam si ich nikto neprečíta.“

„O tom silno pochybujem,“ zahundrala dievčina, ale Lešek ju už nepočul.

Lesom sa rozľahlo volanie, ktoré prehlušilo kričiaci dav detí:

„Pozor, pozor! Všetci vo veku trinásť až šestnásť rokov sa hláste u mňa. A to rýchlo, inak zostanete bez obeda!“

Hlas patrilo tomu Sergejovi v čiernom tričku s lebkou, ktorý v autobuse volal Leška, aby si s nimi zahral karty. Vedľa neho

stála chudá dievčina s napätým, sústredeným pohľadom. Na pehavom orlom nose jej ako zázrakom držali veľké okrúhle okuliare v masívnom ráme. V rukách držala hrubý zošit, čo vyzeral ako triedna kniha, a zapisovala doň mená detí, ktoré práve prišli. Vedúca svoju funkciu očividne nebrala na ľahkú váhu. Do čela sa jej vryla hlboká vráska a pery mala od vynaloženého úsilia pevne zovreté.

„Čo som hovoril?“ šepol Lešek Vasilise do ucha. „Náš Sergej je vedúci! Musíme sa poponáhľať, lebo nám nezostane miesto a šupnú nás ku krpcom. Najmladšie deti majú prísny režim a najmä kopu zákazov.“

„Akých zákazov?“ nechápala Vasilisa.

Na rozdiel od Leška, ktorý chodieval do tábora skoro každý rok, bola na podobnom mieste prvý raz, preto boli pre ňu všetky písané aj nepísané pravidlá skúsených táborníkov novinkou.

„Nijaký nočný pochod ani spanie pod holým nebom, zákaz kúpania v rieke,“ začal vymenúvať Lešek a medzitým sa predieral davom vrstovníkov, aby sa dostal čo najbližšie k Sergejovi. „Na raňajky krupicová kaša s medom, blé.“ Pri tejto predstave sa dokonca striasol. „A aj na veľkej táborovej hre sa môžu zúčastniť len tí starší z prvého a druhého oddielu. Do tretieho oddielu berú deti od siedmich rokov.“

„Na akej hre?“ Vasilisa kamarátovi sotva stačila.

„Á, Roznev, pod' sem!“ Ryšavý vedúci si nakoniec všimol ich snahu predať sa davom. „A prived' aj tú svoju kamarátku. Rozostúpte sa! Ryšavky prijímame prednostne,“ žmurkol na Vasilisu.

„Koľko máš rokov? Zapíš sa u Rity.“

„O tri týždne bude mať trinásť,“ rýchlo oznámil Lešek.

Vedúca Rita sa na Vasilisu ledva pozrela a vyštekla: „Píšem ťa do tretieho oddielu.“

Vasilisa sa zatvárala skormútene; čoby nie, ved' Lešek jej práve živo opísal príšerné vyhliadky tých, čo budú v oddiele s krpcami.

„Mohla by som byť, prosím, v druhom oddiele?“ odhodlala sa požiadať.

„Nie!“

„Hrozne by sme chceli byť spolu! Od detstva sa kamarátíme,“ žobronil Lešek, ale Rita neoblomne pokrútila hlavou.

„Nedá sa.“

Vasilisa bola zúfalá, pred očami jej prebleskli taniere s krupicovou kašou a tlupa kričiacich prvkov nad nimi.

Sergej zachránil situáciu.

„Margarita!“ dobrácky oslovil vedúcu a objal ju okolo pliec. „Prečo si taká prísna? Od detstva sa kamarátia, ustavične sú spolu, nerozlučná dvojica, dovoľ im, aby boli v jednom oddiele. A ak ti nie sú sympatickí, tak ich zapíš rovno do prvého, k tým najstarším, potom radi utečú do tretieho. No vážne, čo by robili medzi tými krpcami?“

„No dobre, tak teda druhý... nech je to aspoň trochu podľa pravidiel,“ povedala Rita a nevedno prečo očervenela.

Sergejev príjemný hlas mal na dievčinu priam magický účinok.

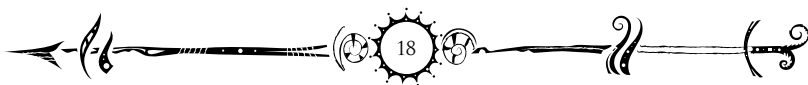
Vasilisa s Leškom dostali potvrdenie o registrácii s pečiatkou a vydali sa za ostatnými širokou alejou vedúcou okolo radu chatiek so sedlovými strechami. V hlavnej budove vystáli dlhý rad a výmenou za formuláre dostali od správkyne kľúče od chatiek číslo trinásť a dvadsaťjeden.

„Paráda!“ spokojne sa ozval Lešek. „Budeme skoro susedia, naše chatky sú hneď oproti sebe.“

„A koľko ľudí býva v jednej chatke?“ Vasilisa si zvedavo obzerala najbližšiu sedlovú strechu.

„Štyria alebo piati,“ odvetil kamarát a náhlivo dodal: „Tak ja idem, o chvíľu sa po teba zastavím. Alebo sa zastav ty, ak budeš hotová skôr... A potom pôjdeme na obed. Neviem ako ty, ale ja by som zjedol tuším aj koňa s kopytami.“

Dvere do chatky číslo trinásť boli pootvorené. Znútra sa

ozývali veselé dievčenské hlasy. Vasilisa vybehla po nízkom vřzgjajúcom schodisku na verandu a energicky vkročila dovnútra na hrubý koberec.

Aké bolo jej prekvapenie, keď zbadala svoje spolubývajúce! Na posteliach hneď pri dverách sedeli oproti sebe Dáša a Máša z jej gymnastického družstva. Obe vypleštili svoje bledomodré oči a s úžasom na ňu hľadeli. Vasilisu zakaždým prekvapilo, aké sú si podobné. Dáša s Mášou neboli sestry, ale vyzerali, akoby boli dvojčatá. Dokonca sa aj rovnako tvárili.

„Ahoj,“ pozdravila ich smelo.

„Nazdar...“

Vasilisa nevedela, ako sa má v ich prítomnosti správať, pretože obe patrili k Inginým kamarátkam.

Dievčatá si však vymenili letmé pohľady a samy sa pustili do rozhovoru. Informovali ju, že trénerka Oľga nemohla prísť pre nejaké zdravotné problémy. Už sa azda cíti dobre, ale lekári jej odchod do tábora neodporúčali, aby sa vraj *nenerváčila s tými deckami*.

Vasilise z tej nepríjemnej predstavy zovrelo srdce. Prísna, ale dobrá trénerka bola jediný dospelý človek, ktorý ju spájal s minulosťou. S Ostalou. A odrazu...

„Často sa na teba pýtala,“ dôverne jej oznámila Dáša a Máša hneď dodala:

„Oľga sa bála, či pôjdeš do tábora, keď si nechodila na tréningy. A vôbec, kde si vlastne celý ten čas bola?“

„Odišla som k moru,“ tresla Vasilisa prvé, čo jej napadlo. Okrem toho to bola čiastočne aj pravda.

„Aha.“ Podľa všetkého táto odpoveď dievčatá neuspokojila, ale viac sa nevypytovali.

Vasilisa sa s nimi ešte chvíľu rozprávala o tréningoch a Oľginej záhadnej chorobe. Veď nikdy nemala ani len chrípku! Potom si vybrala posteľ hneď pri okne, rýchlo si vyložila veci zo svojho

tajomného batoha do nízkej skrinky a prezliekla sa do trička a športových šortiek. Výber oblečenia bol skvelý aj tenisky jej padli ako uliate. Dokonca si v nich niekoľko ráz poskočila. Super!

Z malého okna chatky bolo vidieť rovno na vysoký plot z dosák, ktorý zakrýval výhľad na hustý les. Vasilisa voľným okom odhadla, že by ho určite dokázala preliezť. V noci by sa síce bála ísť do lesa, ale skoro ráno by mohla skúsiť dostať sa z tábora a pre všetky prípady sa rozhliaďnúť, kadiaľ by sa dalo utiecť.

Zatiaľ čo takto uvažovala, rozčesala si vlasy a zapla si ich do hrubého chvosta, ako to robievala vždy na tréningu. Spokojne sa obzrela v malom štvorcovom zrkadle, ktoré viselo nad skrinkou.

„A kto spí tu?“ kývla hlavou na susednú posteľ, kde ležala jasnočervená športová kabelka a veľká papierová nákupná taška s logom značkového obchodu s oblečením.

Dáša s Mášou si vymenili zvláštne pohľady, ale nestihli odpovedať. Ozvalo sa známe zapískanie. Lešek ju už volal von.

Vasilisa sa rozhodla, že sa nebude zdržiavať ďalšími rečami, a vyrazila za kamarátom. Vo dverách sa stretla s Ingou, ktorá za sebou ťahala kufor na kolieskach. Dlhonohá dievčina tak prenikavo zahvízdala, až z toho všetky skoro ohluchli. Vasilisa si automaticky zapchala uši. Hvízdanie sa čoskoro zmenilo na ťahavé: „Nieeee!“

„Prečo ty?!“ vyslovili obe súčasne, ibaže Inga zlostne a Vasilisa odovzdane. Máša s Dášou zvedavo vyzerali spoza dverí a čakali, ako sa situácia vyvinie.

„Ryšaňa nakoniec dorazila?“ Inga prižmúrila bledomodré oči, takže vyzerali ako dve ľadové štrbinky.

„Ako vidíš,“ pokrčila Vasilisa plecami, keď sa spamätala. „S dovolením!“

Inga jej napočudovanie okamžite ustúpila.

„Pôjdem za vedúcou!“ skríkla za Vasilisou. „Požiadam ju, aby ťa niekam presťahovala, pokojne aj do telocvične.“

„To by bolo fajn,“ odvetila Vasilisa a ani sa pritom neobrátila. „Aspoň mi to na tréningu pôjde ešte lepšie.“

Inga zrevala ako divé zviera a Vasilise sa po tvári rozlial široký úsmev.

„Čože si taká šťastná?“ podozrievavo sa spýtal Lešek, len čo ju uvidel.

„Bývam spolu s Ingou.“

„To je teda skutočne dôvod na radosť!“ začudoval sa.

Vasilisa bezstarostne mávla rukou.

„To je v pohode. Dlhaňa sa chce ísť niekam sťažovať, aby ju presťahovali do inej chatky.“

„Najlepšie by bolo, keby ju presťahovali do celkom iného tábora.“

„Veru, to by nebolo zlé.“

„Aj ja mám menší problém.“ Lešek si zhlboka vzdychol. „Ten problém sa volá Vierka. Do tábora totiž prišla aj moja sesternica,“ objasnil, keď videl Vasilisin prekvapený výraz. „Je v treťom oddiele, ale...“

„Ty máš sesternicu? Odkedy?“

„Z druhého kolena... Nedávno mala desať rokov. Pred chvíľou som volal s mamou, prosila ma, aby som na ňu dozeral... Chápeš to?“ Chlapec stíšil hlas. „Naším vôbec nebolo čudné, že im volám. Len sa ma spýtali, či som v poriadku dorazil. Akoby som vôbec nezmizol. Nevieš, aký je dnes deň?“

Lešek nepočkal na odpoveď a chytil za golier akéhosi chlapca, ktorý šiel práve okolo.

„Nevieš, koľkého je dnes?“

„Dvadsiateho,“ vykoktal nešťastník, a len čo bol voľný, rozbehol sa alejou preč.

„To nie je možné,“ ohromene vyhrkla Vasilisa. „To by znamenalo, že celý týždeň sme boli bohviekde. A navyše, kam sa podeli ostatní?“

„Radšej na nich veľmi nemysli, lebo sa objavia, keď to budeš najmenej čakať. A ešte to budeme ľutovať. V každom prípade ťa budem mať stále na očiach. Lenže musím strážiť aj sesternicu. Celé prázdniny sú v háji.“

„To je v poriadku, na malú dozrieme spolu,“ usmiala sa Vasilisa. „Máš pravdu, vlastne o nič nejde.“

„Na malú?! To ju ešte nepoznáš,“ skormúteným hlasom pokračoval Lešek. „Takú potvoru, ako je ona, svet nevidel.“

„Nepreháňaj, to zvládneme!“ Vasilise sa vrátila dobrá nálada. „Čo budeme teraz robiť?“

„Pôjdeme na obed!“ Lešek sa veselo usmial a žmurkol. „Vidíš tú žltú budovu naľavo od športoviska? Kto tam bude prvý?“

Obaja vyrazili súčasne, ale do otvorených dverí vbehla Vasilisa ako prvá. Leškovi to však náladu nepokazilo. Demonštratívne kamarátku predbehol a sadol si k stolu pri okne.

Na stole už boli pripravené taniere s kapustovou polievkou a košíky s voňavým pečivom.

„Paráda!“ Lešek si spokojne pomädľil dlane. „Druhé nám prinesú o chvíľu. Jedlo vždy rozvážajú na servírovacích stolíkoch.“

Vasilisa rýchlo zdolala svoju porciu a pri čakaní na hlavné jedlo si prezerala všetkých mladých športovcov, ktorí ustavične prúdili do jedálne. Odrazu si všimla Michala zo športovej školy a zamávala mu.

„Prečo si nechodila na tréningy?“ zavolať na ňu.

Vasilisa už mala pripravenú odpoveď:

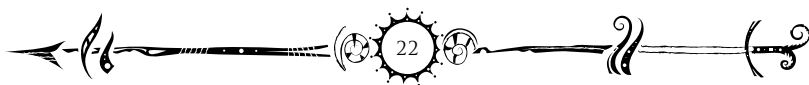
„Bola som pri mori!“

Leškovi zabehlo a div nevyprskol polievku na stôl.

„To bol teda výlet!“ usmial sa.

„Naozaj je tam more. Dokonca som sa v ňom kúpala.“ Vasilisa si zamyslene zastrčila za ucho pramienok vlasov.

Jej útek s Fešom z Černovodu sa, samozrejme, len ťažko dal pokladať za kúpanie.

Neudržala sa a vstala zo stoličky. Naklonila sa ponad stôl a tak, aby to nikto nepočul, mu zašepkala do ucha:

„Čo myslíš, kde sú ostatní kľučári? Žeby ich to zaneslo na rozličné miesta na planéte? Alebo mali problémy s pristátím...“

„Mám taký pocit, že tak by to bolo najlepšie,“ odvetil Lešek tiež pošecky. „Niečo mi však hovorí, že to nebude také jednoduché. Napríklad taký Mark. Ľudia ako on sa nikdy len tak nestratia.“ Lešek pomstychtivo prižmúril oči.

Vasilisa chcela v rozhovore pokračovať, ale vtom pri nich zastal servírovací stolík s jedlom a obaja zmlkli.

Dve usmievavé dievčatá v kuchárskych čiapkach každému rýchlo a šikovne naservírovali bravčový plátok so zemiakovou kašou a cviklový šalát. Pred každého ešte postavili pohár pomarančového džúsu a pokračovali v ceste k ďalšiemu stolu.

„Fuj, neznášam cviklu,“ Lešek ohrnul nos nad šalátom. „A tá kaša je nejaká riedka... Dám si len mäso.“

„Mal by si sa posilniť,“ namietla Vasilisa. „Zjedz to všetko. Ktovie, čo sa nám ešte dnes môže prihodiť.“

„Po tvojom pobyte pri mori si dosť pesimistická. Chceš moju kašu? Akosi ma prešiel hlad.“

„Nechcem,“ odmietla dievčina. „Aby som pravdu povedala, na jedlo nemám ani pomyslenie. Bojím sa, či sa im niečo nestalo. Kde sú teraz Nik s Dianou a Fešom? A kam sa podeli ostatní? Držali sme sa za ruky a potom... Potom som sa zobudila.“

„Presne tak to bolo aj so mnou,“ pritakal Lešek.

Vasilisa prehltna rozžuté mäso a nahlas vyslovila, čo ju tak trápilo: „Čo ak sa im stalo niečo hrozné? Čo ak zomreli? Nie, isteže nie!“ rozhodne zavrtela hlavou. „Určite sú v poriadku! Ale mohlo sa im niečo stať a teraz potrebujú našu pomoc.“

„To si nemyslím,“ nesúhlasil Lešek. „Ako som vravel, takí ako oni, sa len tak nestratia. Keby si nemala tie náramkové hodinky, myslel by som si, že sa mi to celé len snívalo.“

Vasilisu tie reči rozčúlili.

„Nesnívalo sa ti!“ vyhrkla a dokonca buchla päšťou do stola, až riad nadskočil. „Všetko sa to naozaj stalo,“ dodala už trochu tichšie. „Stalo sa toho až priveľa. A dokonca je to naopak. To, že sme teraz v obyčajnom letnom tábore, sa mi zdá byť len sen.“

Lešek sa zarazene poškrabal na zátylku. Bolo vidieť, že o všetkom dosť pochybuje. Odrazu však vyskočil.

„Počuj, sľúbila si, že mi ukážeš, ako lietaš! Tak zistíme, či sa nám to snívalo, alebo nie.“

Vasilisa prevrátila oči. Ako má Leškovi vysvetliť, že časodejnícky svet Eflary naozaj existuje? Veď tam prežila samé neobyčajné dobrodružstvá!

„Tak dobre!“ rozhodla sa. „Ukážem ti, ako lietam. Aj keď to zatiaľ ešte dobre neviem.“

Lešek sa rozžiaril, rýchlo prikývol a tváril sa, že uverí akémukoľvek, aj tomu najmenšiemu časodejstvu.

Rýchlo dopili džús, odniesli špinavý riad na odkladacie stoly v rohu jedálne a bežali do hlavnej budovy prečítať si rozvrh.

Všetky tréningy sa začínali až po poludňajšom odpočinku, takže mali ešte kopy voľného času. Vtom však Leška potľapkal po pleci nejaký chlapec z jeho oddielu a oznámil mu, že o desať minút sa začína porada družstva.

„Môžem prísť trochu neskôr,“ usúdil Lešek. „Aj tak ešte všetci neboli na obede.“

Na ukážku Vasilisiných schopností si vybrali nenápadné miesto za jednou z chatiek, na trávniku schovanom v húštine lieskových kríkov, ktoré sa cez plot preplazili z lesa.

Vasilisa zatvorila oči a rozpažila obe ruky, akoby sa chystala predviesť akrobatické číslo. Zhlboka sa nadýchla a predstavila si, ako jej prechádza blesk z náramku po ruke až k lopatkám, kde sa vznieti ako ohnivý kvet. Musí len v duchu vysloviť krycie meno...

Vasilka!

Nič sa nestalo. Na Leškovej tvári sa zračilo neskrývané sklamanie, ale mlčal, len prestúpil z nohy na nohu.

Vasilisa to skúsila znovu a potom ešte raz, ale krídla nie a nie sa objaviť. Zúfalo sa pokúsila aspoň vytasiť strelu, ale náramok na ľavej ruke sa ani nepohol.

„Takže to nefunguje,“ uzavrel Lešek.

„Možno nás na Ostalu vrátili len tak, akoby nič,“ zhrozila sa Vasilisa.

Pomyslela si, že v tom má prsty svojím časodejníctvom jej otec, aby vystrčil dcéru z Časokruhu. Čo ak už nikdy neuvidí veselého, dobrosrdečného Nika, vždy pokojnú a sebavedomú vílu Dianu a dokonca ani toho neznesiteľného hundroša Feša? Akoby sa jej do srdca zabodla ihla, až sa jej z toho chcelo od zúfalstva zaúpieť. Otcovi sa bezpochyby podarilo premiestniť ju domov! Zatiaľ čo ona bude tu v tábore, ostatní budú hľadať šarlátový kvet, aby zachránili Eflaru... Veď načo by im bola hodinárka začiatočníčka, ktorá nepozná všetky zákony času a dokonca nevie ani tasiť časodejnícku strelu...

„Čierny kľúč mám pri sebe,“ povedala skôr sama pre seba. „Keby nás premiestnili domov, prečo by mi ho nevzali?“

„To neviem,“ potichu povedal Lešek. „Tak ja idem za ostatnými. Nič si z toho nerob, dobre? O chvíľu sa aj tebe začína tréning. Potom sa stretneme a preberieme to.“

V telocvični bolo asi tridsať ľudí. Mnohých Vasilisa videla prvý raz. Zo školy poznala akurát Ingu a Svetlanu, s ktorými cvičila v jednej súťažnej zostave, „dvojčatá“ Dášu a Mášu, no a Michala, ktorý sedel bokom ako vždy.

Tréner ešte neprišiel, dievčatá sa nedbalo rozprávali a chlapi začali hrať futbal. Len Michal sedel na lavičke a tváril sa, že sa rozcvičuje.

„Čo je s Oľgou?“ spýtala sa Vasilisa a sadla si vedľa neho.

„Jej, ahoj! Oľga je v nemocnici,“ ochotne začal rozprávať. Vasilisa v okamihu zosmutnela, ale rýchlo ju ubezpečil: „Neboj sa, je v poriadku! Lekári jej naordinovali pokoj a oddych. A zakázali jej ísť do tábora. Oľgu to, samozrejme, vzalo. A ostatných koniec koncov tiež...“

Tréner, ktorý mal Oľgu zastúpiť, nedorazil, zato prišiel chlapec z futbalového tímu a poveril Ingu ako najstaršie dievča z celého družstva, aby viedla tréning. Takže Vasilisa skoro celý čas strávila behaním okolo telocvične. Dlháňa mala totiž dojem, že sa pri rozcvičke flákala. Vasilisa sa nebránila, pri behaní sa dobre premýšľala a ona mala hlavu plnú starostí. Najviac ju trápilo, kam sa podeli ostatní kľučiari a čo sa naozaj stalo trénerke Oľge. Mala by sa na to spýtať otca. Ale ako to má urobiť? Čierna kráľovná ju varovala, že všetci prahnú po Ocelovom zúbku, takže jej ho budú chcieť vziať – vrátane Nortona Ohneva –, preto otec za ňou určite skôr či neskôr príde. Eflarčania mohli uviaznuť niekde medzi svetmi a časovými pásmami. Vasilisa raz v nejakej fantasy knihe čítala, že niečo podobné sa pokojne môže stať. Samozrejme, bola to fikcia, ktorej sa nedá stopercentne veriť, ale aj v živote sa predsa dejú všelijaké veci. Ona sama je toho žiarivým príkladom.

Na večeru mali tvarohový nákyp s medom. Lešek neznášal med a rovno svoju porciu odmietol, zato zjedol všetko pečivo s čajom. O nevydarenom časodejníckom pokuse sa ani slovom nezmienil a Vasilisa mu za to bola vďačná.

Večer sa pri príležitosti prvého táborového dňa konal slávnostný ohňostroj. Tmavú nočnú oblohu rozjasnili pestré ohnivé farby, trblietavé špirály a fontány zlatých iskier. Deti výskali od nadšenia a Vasilisa s Leškom zo všetkých najhlasnejšie.

Po ohňostroji sa opekala šašlík, kuracie špízy so zemiakmi a s paradajkami. Sergej s ostatnými vedúcimi priviedol bohvie odkiaľ

skupinu bubeníkov a na štadióne sa pod šírým nebom začali divoké africké tance. Čoskoro sa k nim pridala skoro celý tábor.

Kým sa Vasilisa pobrala spať, na Eflaru a kľučiarov celkom zabudla. Len čo si ľahla do postele, so šťastným úsmevom na tvári zaspala. Nevidela, ako prišla nahnevaná a urazená Inga, pretože vedúca odmietla kohokoľvek kamkoľvek sťahovať a namiesto toho jej poradila, aby bola k ostatným milšia a tolerantnejšia. Chatka čoskoro úplne stíchla a jedno z „dvojčiat“ začalo slabučko pochrapkávať.

Uprostred noci sa Vasilisa zobudila.

Najprv si nevedela spomenúť, kde je. V izbe bolo šero a na strope, rovno nad jej posteľou, poletovali nezbedné modré iskry.

Odrazu si uvedomila, že ona sama je pôvodcom toho zvláštneho svetla. Vyskočila z postele a naozaj – dlane jej slabo žiarili. Zopla ich, a keď ich rýchlo odtiahla od seba, objavil sa medzi nimi známy pás miniatúrnych číslic. To je predsa časový flér!

Vasilise od radosti až srdce poskočilo. Takže sa jej to nespívalo – naozaj je hodinárka! A dokáže lietať...

Bol horúci júl, takže okno bolo dokorán otvorené. Vasilisa si svižne obliekla tričko a šortky, vyšvihla sa na okenný parapet a ticho zoskočila do mäkkej trávy. Prikrčila sa, aby si ju nikto nevšimol, a rozbehla sa pomedzi domčeky na štadión. V tej rýchlosti si zabudla obuť tenisky, a tak ju na asfaltovej ceste do bosých chodidiel pichali ostré kamienky. To nič, ak sa jej to podarí, nijakú obuv potrebovať nebude.

Celý tábor spal. Všetky okná boli tmavé. Zdalo sa, že spia aj lampy, ktoré osvetľovali alej. V silnej žiare mesiaca v splne bolo ich svetlo veľmi chabé. Vasilisa rozpažila ruky a pošepky vyslovila svoje krycie meno: „Vasilka!“

V tej chvíli sa jej za chrbtom ozval tichý šelest krídel; dievčina nimi zatrepotala, urobila zopár krokov, ešte silnejšie zamávala a vzlietla.

Letela tak ľahko a slobodne, akoby sa uŹ od detstva denne vznášala v povetrí. Let jej prinášal pocit radosti a ľahkosti a cítila sa úžasne.

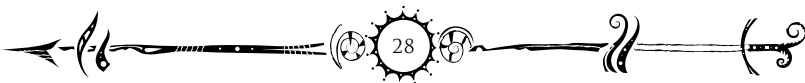
Preletela ponad chatky, obletela štadión, pozorne si prezrela celý tábor, či ju niekto nesleduje, a potom sa odhodlala preletieť ponad plot a vzniesť sa do výšky.

Nad korunami stromov ju vyľakali trepotajúce sa krídla nočných vtákov. Chvíľu krúžila nad lesom a potom sa rozhodla pristáť na vrcholku borovice. Konáre boli tenké, ale pevné. Vasilisa sa bez väčších ťažkostí chytila kmeňa voňajúceho smolou a ihličím, a zatiaľ čo bosými nohami balansovala na tenkých haluziach, započúvala sa. Odniekiaľ sa opäť ozvalo húkanie vyplašenej sovy a doliehalo sem aj tajomné ťukanie a škrípanie.

Mesiac zahalil mrak a obloha bola odrazu úplne čierna.

Vasilisa zamávala krídlami a odrazila sa od konára; pokľzla sa, ale nespadla, a obratne vyrovnala let. Na chvíľu sa zastavila nad korunami stromov a zahľadela sa do diaľky. Ďaleko na horizonte žiarili svetlá nočného mesta. Zaujímalo by ju, ako dlho by k nemu musela letieť. Určite poriadne dlho... No spať sa jej vôbec nechcelo. Hlavou jej preblesla bláznivá myšlienka. Čo keby si zalietala medzi vežiakmi? Určite si ju nikto nevšimne. Navyše sa kedykoľvek môže urobiť neviditeľnou, stačí vysloviť svoje krycie meno a schovať sa pod krídlami. Ak si dobre rozvrhne čas, do rána by sa mohla stihnúť vrátiť. Vasilisa si nechcela priznať, že si jednoducho chce ešte polietañ, aby sa definitívne utvrdila v tom, že sa jej časodejstvo nesnívalo, že si ho nevymyslela.

Ponorená do svojich myšlienok si ani nevšimla, že uŹ je za lesom, ktorý obklopoval tábor. Pred ňou sa rozprestierala široká prudká rieka. Vasilisa bola trochu unavená, a tak sa rozhodla, že si urobí krátku prestávku. Rieka vyzerala plytká, ale prúd vody, ktorý sa urputne dral po kameňoch, v nej vyvolával nedôveru. Takú riekou by určite nedokázala prebrodiť.

Vtom sa stalo niečo nečakané.

Zafúkal ostrý suchý vietor, udrel ju do tváre, nadvihol jej vlasy, zatočil sa vo víre a zmizol. Vyplašená Vasilisa si sadla na breh, aby si nabrala trochu vody a umyla si spotené čelo. Vtom od prekvapenia zhĺkla. Rieka sa zmenila na tenkú cifrovanú čipku utkanú z pramienkov vody, ani čo by sa jej dotkla víla mrazilka.

Všade panovalo absolútne ticho. Vasilisa vyskočila, ale pohybovala sa pomaly, akoby sa premenila na deväťdesiatročnú staranu, ktorá sa len s námahou dokáže vystrieť. Žeby sa zastavil čas? Keď si uvedomila, čo by to mohlo znamenať, obzrela sa, no musela na to vynaložiť obrovské úsilie. Srdce v hrudi jej zovrelo od strachu. Po brehu sa k nej blížil človek. Jeho tmavá silueta sa rozplývala v sivej hmle, akoby neprenikla z iného sveta celá.

Vasilisa cítila, ako ju ovláda strach a stúpa jej do hrdla, ale snažila sa mu nepoddať. Ani nevedela ako, ale vzápätí zvierala v ruke časodejnícku strelu.

„Kto ste?“ potichu sa spýtala, ale uprostred absolútneho ticha sa jej hlas až neprirodzene rozliehal.

Človek neodpovedal. Blížil sa pomalou plynulou chôdzou, až zastal tesne pred dievčinou. Dlhé čierne vlasy mu lemovali tvár, ktorá bol len sivou škvrnou bez čít.

„Kto ste?“ znovu sa spýtala Vasilisa a o krok cúvla, až vstúpila do rieky, ktorá zastala v čase, a voda jej pevne obopla členky. Ten pocit bol veľmi nepríjemný, ale vrátiť sa späť na breh už nemohla. V ceste jej stál zvláštny človek v tmavom plášti.

Neznámy odrazu prehovoril: „Daj mi... Oceľový... zúbok.“

Vykročil k Vasilise, ale dievčina sa zo všetkých síl mykla dozađu. Aj keby chcela, čiernokľúč by tomu človeku nemohla dať. Tajomný časodejnícky predmet zostal v chatke číslo trinásť. Vasilisa ešte o kúsok cúvla, aj keď v ťažkej vode sotva pohla nohami, aby sa aspoň trochu vzdialila od toho príšerného človeka, ktorý sa jej chystal ublížiť.

Spozorovala, ako sa mu v mesačnom svetle v ruke zablýskala časodejnícka strela. Už-už sa ju chystal zdvihnúť nad hlavu, ale Vasilisa bola rýchlejšia. Celou silou sa zahнала, akoby držala paličku s gymnastickou stuhou, a nečakane prudko vyslala pred seba ohnivú špirálu. Samu ju to tak zaskočilo, že svoju zbraň div nepustila z ruky. Jej protivník síce útok bez problémov odrazil, ale už sa ju nechystal napadnúť.

Vasilisa chcela na svojho nepriateľa vystreliť ešte jednu špirálu, ale vtedy sa objavil ďalší tieň. Ktosi jej protivníka chytil za krk a začal ho škrtiť. Pomaly a nemilosrdne. Chrčiaci človek sa pokúšal vyslobodiť zo smrteľného zovretia, nakoniec sa mu z posledných síl podarilo uskočiť a zahalený do mliečnej sivej hmly zmizol.

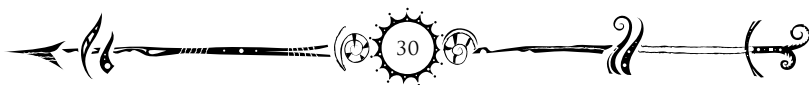
„Vráť sa!“ prikázal jej tieň, pohrozil prstom a tiež sa rozplynul.

V tej chvíli sa všetko vrátilo do normálnych koľají. Rieka sa zatočila v búrlivom víre a Vasilisa nestihla ani vykriknúť, keď spadla do vody, ktorá ju hneď začala unášať po prúde. Bola taká ľadová, že z nej dostala kŕče do nôh.

Na druhom či treťom ohybe kľukatej rieky sa jej nejako podarilo vyskriabať na breh. Kľáčala na všetkých štyroch, kašľala a vyplúvala vodu, dychtivo lapala vzduch. Krídla mala totálne premočené, takže na lietanie mohla zabudnúť. Naspäť sa bude musieť vrátiť peši. Tmavou nocou cez les a rokliny, po neznámych tmavých cestičkách...

Spoza mrakov vykukol jasný mesiac, ale studené nevýrazné svetlo nemohlo dievčinu chvejúcu sa od zimy ani trochu zohriať. Odrazu jej rovno pred tvárou zakmitalo malé svetielko. Vasilisa od ľaku uskočila, zakopla o peň, spadla a škaredo si odrela kolená. Maličké svetielko jej niekoľko ráz zakrúžilo nad hlavou a potom vyrazilo vpred do hustého porastu, ktorý aj pri pohľade zblízka vyzeral celkom nepreniknuteľný.

Žeby jej svetielko chcelo ukázať cestu? Vasilisa si uvedomila,

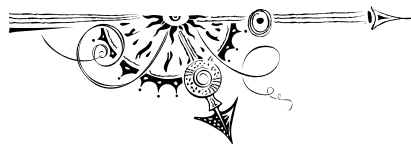

že aj tak nemá čo stratiť. Keby hľadala cestu do tábora sama, určite by zablúdila.

Musela bežať, aby svojho sprievodcu nestratila, takže sa čoskoro zahriala. Koleno ju síce poriadne páľilo, ale aká bola jej radosť, keď ju svetielko zaviedlo až k plotu, za ktorým bol tábor! Vyčerpaná od strachu a únavy ledva preliezla plot. Keď jej kovové pletivo vykĺzlo z prstov, zarachotilo a zaškrípalo tak prenikavo, že to poľahky mohlo zobudiť celý tábor.

Len čo sa Vasilisa ocitla na území tábora, svetielko sa bez stopy rozplynulo vo vzduchu. Aj tak naň nemala pomyslenie. Musela behať hore-dolu, aby si čo najskôr vysušila krídla, lebo inak by ich nemohla schovať. Nakoniec sa jej to podarilo, no keď sa vyškríabala na okenný parapet chatky, kde bývala, za lesom dávno začalo svitať.

Pozrela sa na hodinky. Štvrt na päť! Vklížla pod perinu, zatajila dych a započúvala sa. Jej spolubývajúce boli našťastie ešte vždy ponorené do snov, ktorási dokonca nahlas pochrapkávala. Vasilisa si od úľavy zhlboka vzdychla a v duchu vyslovila sľub, že už nikdy nebude v noci chodiť do lesa! Aspoň nie sama...

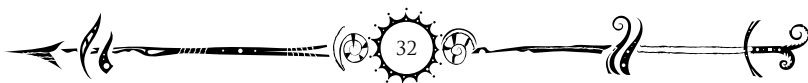
Na stene sa mihol tenký lúč. Za ním druhý, tretí... na drevenom okrúhлом lustri sa rozsvietili modré plamienky a miestnosť zaplavilo mäkké farebné svetlo.

Z veľkého zrkadla, ktoré stálo v rohu vedľa kozuba, začali vychádzať ľudia. Muži v elegantných oblekoch a ženy v dlhých róbach sa rýchlo rozptýlili po miestnosti a každý zaujal miesto tam, kde mu to najviac vyhovovalo.

V ovzduší bolo cítiť zvláštne napätie, ticho prerušoval len tlmený tikot kukučkových hodín s vežičkami. Tváre prítomných boli zachmúrené, ale možno ten dojem vyvolávala len zvláštna hra tieňov pozvoľna krúžiacich po stenách.

„Dámy a páni, vítam vás vo svojom skromnom príbytku,“ potichu prehovoril vysoký svetlovlasý muž, ktorý vyšiel zo zrkadla ako posledný a uvoľnene sa oprel o kozubovú rímsu. „Pokiaľ nemáte námietky, môžeme začať.“

Spoza jeho chrbta vyzeral Mandigor, menší, zhrbený a už na pohľad nervózny muž. Keby tu bola Vasilisa, určite by riaditeľa Školy temnočasov hneď spoznala. Na jeho veľkej lysej hlave, ktorá vyzerala ako biliardová guľa, sa odrážali mihotavé svetlá lustra. Mandigor si nesadol, aj keď dve kreslá vedľa kozuba

zostali prázdne. Nervóznym pohľadom blúdil po obrovskej hnedej medvedej koži s tmavými škvrnami, rozťahnutej na podlahe. Šelma mala vycerené zuby a rubínovočervené oči upierala na dôsledne zatvorené dvere.

Na oboch krajoch pohovky, cez ktorú bola prehodená modrá prikrývka s bohato zdobeným strieborným lemom, sedeli dve ženy. Jedna – štíhla, so svetlými vlasmi a v honosných šatách s bohatou čiernou čipkou, bola veľmi krásna, ale bol z nej cítiť istý chlad. Z jej prenikavo bledomodrých očí vyžarovala ľahostajnosť a povýšenosť. Druhá žena bola jej presným opakom. Mala široké plecia, tmavú pleť, čierne oči a ohnivý pohľad. Vyzerala ako bájna bojovníčka amazonka.

Obe dámy sa opierali o mäkké vankúše na pohovke a občas si vymenili ostrážité pohľady, akoby jedna od druhej očakávali nejakú lešť.

„Ďakujeme ti za pohostinnosť, Norton,“ trochu neprítomne poďakoval hostiteľovi jeden z návštevníkov, vysoký prešedivený muž.

Dokonca aj v malom priestore obývacej izby vyzeral predseda Radosveta, veľký časodej Astarius, majestátne a dôležito. Usadil sa do veľkého semišového kresla a pomaly, s neskrývanou zvedavosťou prešiel očami po celej miestnosti.

„Ak sa dobre pamätám, toto je univerzálna izba, však?“ spýtal sa majiteľa domu.

Norton krátko prikývol.

„Môj dom navrhoval slávny eflarský architekt,“ povedal potichu. „Ako prvý dokázal rozšíriť priestor pomocou Möbiusovej pásky, takzvaným systémom polotáčok...“

„Áno, tvoj dedo bol veľký hodinár, Norton.“ Astarius mierne vytiahol obočie. „Lenže jeho umenie často slúžilo aj temným silám. Patril k tým, čo odhalili tajomstvo začasovania človeka. Kedysi založil rád výnimočných, ktorý je v súčasnosti zakázaný.“

A prišiel aj s niekoľkými vynálezmi, za ktoré ho neskôr z Astrogradu vyhнали.“

Nortonova tvár sa skrivila od zlosti. Mandigor ustúpil a schoval sa za hostiteľov chrbát. Ostatní hodinári ďalej zaryto mlčali.

„Ó áno, Radosvet pokladá za správne odplácať sa za dobré zlým,“ nečakane sklúčene prehovoril Vasilisin otec, „a vyháňať tých najoddanejších.“

„Sme ti vďační, Norton Ohnev,“ povedal Astarius. „Priniesol si z Astrogradu štyri kľúče k času. Nebudeš však hádam zapierať, že si ich nezískal čestným spôsobom! Mimochodom, naše vzácne zasadanie nemôžeme začať bez zvyšných hostí. Mali by sme byť zdvorilí a počkať na bielu kráľovnú. Aj náš majster hodinár Konstantin Lazarev sľúbil, že určite dorazí.“

„Pochybujem, že sa biela kráľovná zúčastní na našom milom zhromaždení,“ namietol Norton a tváril sa opäť vyrovnané. „Na to je príliš... bojazlivá. A čo sa týka Lazareva, pokojne sa bez neho zaobídeme.“

„Si prirýchly vo vynášaní súdov, Norton,“ ozvalo sa z otvoreného okna. „Napokon, ako vždy.“

Na okraji parapetu sedela žena v tmavých ligotavých šatách a opierala sa o okenný rám. Zo špicatého klobúka jej visel čierny závoj a zakrýval jej celú tvár aj s vlasmi.

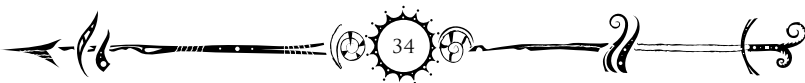
„Príde,“ pokračovala žena. „Dokonca aj napriek tvojej prítomnosti.“

Norton si ženu premeral rýchlym pohľadom.

„Čierna kráľovná sa môže myliť ako vždy. Nielen vo svojich súdoch, ale aj v činoch.“

„Presne ako ty, Norton, presne ako ty.“

„Zatiaľ čo my tu márnime čas čakaním,“ pokračoval hostiteľ a obrátil sa k Astariusovi, „naše deti sú v nebezpečenstve... Navrhujem nestrácať už ani minútu a okamžite povolať ducha Ostaly Astragora, predsedu rádu Dragocijovcov.“

„Ja som už tu,“ ozval sa tlmený, ale zreteľný hlas.

Hodiny na stene tri razy hlasno odbili. Všetci prítomní sa k nim obrátili a zaraz stúpili.

Ciferník sa práve s ľahkosťou oddelil od tela hodín a vysunul sa dopredu. Zo vzniknutého otvoru sa vyvalili jazyky hustého sivého dymu. Nad podlahou sa začali pomaly špirálovito krútiť a prelínať do celistvejšej podoby, až sa pred hodinármi objavila postava vysokého človeka v dlhom fialovom plášti s rozmazanou tvárou, ktorú lemovali riedke čierne vlasy. Ako jej črty nadobúdali zreteľnejšie kontúry, pribudol na nej veľký ostrý nos, úzke pery a nakoniec hlboké ostražité oči schované pod tmavými vráskavými viečkami.

„Už nejakú chvíľu som tu, vážení,“ opäť prehovoril nový hosť. „Rozhodol som sa využiť pohostinnosť pána tohto domu o niečo skôr. Zdá sa, že nastala chvíľa, keď duchovia a hodinári majú konečne spoločný cieľ.“

Napätie v miestnosti dosiahlo najvyššiu mieru. Ľudia meraví ako sochy nespúšťali z návštevníka oči.

„Vidím tu rad známych tvárí,“ pomaly pokračoval zvláštny hosť a prenikavým skúmavým pohľadom si zaradom prezeral prítomných. „No čo, aspoň bude jednoduchšie dohovoriť sa.“

„Vari duchovia môžu cestovať po časových mostoch?“ prítko sa spýtala čierna kráľovná. „Nie je pre teba pobyt v budúcnosti zhubný?“

Duch sa k nej otočil. „Bohužiaľ, máte pravdu, drahá moja. Pobyt na Eflare, na planéte, ktorá je len príznakom a ktorú hodinári tak nerozumne vytvorili v budúcnosti, je pre mňa veľmi náročný. No tento dom, ako je známe, navrhol istý prešibaný chlapík.“ Muž sa zaškeril. „Domov Ohnevovcov sa nachádza na oboch planétach súčasne, preto mám príležitosť porozprávať sa so starými známymi. Napriek tomu by som však bol rád, keby sme naše záležitosti vyriešili čo najrýchlejšie.“

„Vítam Ťa, Astragor,“ ozval sa Astarius. „Dúfam, že hovorím za všetkých, keď poviem, že je nám ctou vidieť medzi nami veľkého ducha Ostaly, predsedu chýrneho rádu Dragocijovcov.“ Vstal, aby sa mu mohol pokloniť.

Norton Ohnev sa tiež hlboko poklonil a Mandigor bez otáľania nasledoval jeho príklad. Dámy privítali Astragora krátkym kývnutím hláv.

Len čierna kráľovná sa ledva pozrela jeho smerom.

„Podme sa veľkého ducha Ostaly rovno spýtať, či má pripravené nejaké riešenie, ktoré za žiadnu cenu nezamýšľa zmeniť,“ povedala a z jej hlasu zaznel sarkazmus.

„Máte pravdu, pani kráľovná, vládkyňa čiernych víl,“ ľahostajným tónom odvetil hosť. „Mám dostatočne kompromisné riešenie k spokojnosti nás všetkých. Astarius, ty si múdry a máš zdravý úsudok, preto budem hovoriť len s tebou. A potom môžeš moje slová tlmočiť ostatným. Ušetríme tak drahocenný čas a nebudeme ním mrhať na zbytočné emócie.“

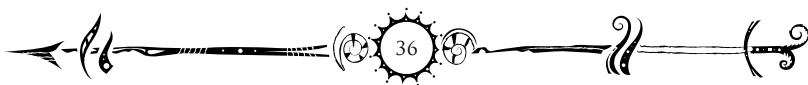
Po tomto príhovore sa Astragor celému zhromaždeniu krátko uklonil, vykročil k stene s hodinami a prešiel cez ňu. Astarius sa mlčky zdvihol a rovnakým spôsobom zmizol za ním.

Vzdych nad medveďou kožou sa zatrblietal a v miestnosti sa objavili ďalšie dve postavy. Tmavý muž v obyčajnom čiernom plášti a krásna červenovlasá žena v jednoduchých snehobielych šatách, zavesená do neho.

„Prepáčte nám, že meškáme,“ ozvala sa žena a elegantne si upravila klobúk tak, aby jej tenký priesvitný závoj splýval na pleciah. Ladne sa otočila a sadla si doprostred pohovky medzi obe dámy.

„To ja som zdržal bielu kráľovnú,“ úctivo prehovoril muž. „Zdravím Ťa, Norton, dlho sme sa nevideli.“

„Konstantin Lazarev,“ precedil cez zuby Norton Ohnev a zavrel oči, akoby sa bál dať najavo, čo si myslí.

„Dobrý deň, Diara,“ pozdravila kráľovná čiernovlasú hodiárku, ktorá sedela naľavo od nej, a podala jej ruku.

„Vaše veličenstvo,“ šepala žena a už sa chystala vstať a pokloniť, ale kráľovná ju nenúteným gestom zastavila.

„Bez formalít, Diara. Dnes sme sa už predsa stretli na dvore, keď sme preberali účasť našej železnej kľučiarke, tvojej zverenkynke Diany Frezerovej, na Časokruhu...“

„Vítam ťa, Jelena!“ Veľkými modrými očami sa zahľadela na druhú ženu. Tá odrazu vyskočila, akoby ju uštipol had, a ponáhľala sa ku kozubu postaviť sa za majiteľa domu.

Medvediu kožu odrazu zasypali zelené smaragdy, ale bolo medzi nimi aj niekoľko modrých kameňov. Nikoho z prítomných to neprekvapilo, všetci dávno vedeli o kráľovninom jedinečnom časodejníckom dare vyjadrovať svoju náladu rozsypávaním drahokamov – zelených smaragdov, keď bola veselá, modrých akvamarínov, keď sa v jej srdci usadil hnev. Brilianty znamenali úzkosť a žiaľ, a keď vo vládkyni vzkypla nenávisť, sypali sa okolo nej červené rubíny.

„Jej veličenstvo je ako vždy rozhadzovačné,“ ozval sa Norton a ľahostajne si prezeral pestrofarebné drahé kamene na podlahe. „Tak na slová, ako na emócie.“

„Môžeš si tie kamene nechať, Norton,“ prehodila kráľovná a jej žiarivé modré oči zahoreli hnevom. „Možno to bude dosť na pokrytie tvojich výdavkov za posledných dvanásť rokov. Tým skôr, že tak veľmi túžiš po tom, čo ti nepatrí.“

„Ako sa opovažuješ?!“ zasyčala Jelena a vrhla sa na kráľovnú, ale zastavilo ju okríknutie ženy v čiernom závoji.

„Prosím, bez hlúpych a zbytočných šarvátok,“ prísne prehovorila čierna kráľovná a vstala. „My všetci, čo sme tu, z rozličných dôvodov prechovávame k sebe nevraživosť, ale na svete sú dôležitejšie veci než naše malé spory.“

Jelena sa otočila a mlčky sa vrátila ku kozubu. V meravej póze, ktorú zaujala, sa podobala na sochu.

„Zatiaľ čo veľký Astarius beseduje s veľkým duchom Ostaly,“ pokračovala čierna víla, „mohol by si hosťom ponúknuť šálku kávy. Čo ty na to, milý hostiteľ?“ Posledné slová predniesla s oči-vidnou iróniou.

„S radosťou, veľavážená,“ súhlasil Norton s chladným úschr-
nom a luskol prstami.

V tej chvíli vleteli do izby maličké motýlie víly zoskupené do dvojíc alebo trojíc a niesli so sebou biele šálky s veľkými čiernymi kvetmi na tanierikoch s rovnakým vzorom. Niektoré víly vliekli dlhé strieborné lyžičky a celý roj ďalších držal veľkú baňatú kanvicu s kávou, z ktorej sa úzkym hrdlom šírila príjemná sladká vôňa.

„Tebe slúžia víly?!“ s nevôľou vykrikla biela kráľovná. „Si človek a víly ti nemajú čo slúžiť! Norton Ohnev, vari nepoznáš Hlavný časodejnický zákon, podľa ktorého sú si všetci pred časom, a teda aj jeden pred druhým, rovní?“

„Všetci moji sluhovia sú tu dobrovoľne,“ okamžite odvetil hostiteľ. „Zákon nezakazuje dobrovoľnú službu. Je to tak, vaše veličenstvo?“

Kráľovná bola rozčúlená a k drahokamom na medvedej koži pribudla hrst' rubínov.

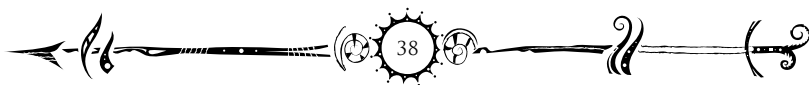
„Ešte trochu a budem si môcť dovoliť ďalší veľkolepý zámok,“ zašklabila sa Norton Ohnev, ale tentoraz sa na drahé kamene na podlahe zadíval oveľa pozornejšie.

„Môžeš tie kamene darovať svojim dobrovoľným sluhom,“ navrhla červenovlasá kráľovná a zamračila sa.

„Ako si želáte, vaše veličenstvo,“ podvolil sa pán domu a rukou pokynul vílam: „Je to vaše.“

Maličké služobnice sa okamžite vrhli zbierať drahé kamene a o chvíľu bola medvedia koža prázdna.

Bez jediného zvuku sa zo steny vynoril Astarius. Vyzeral čulý a spokojný, ale jeho oči sa pod šedivým obočím zdali kalné;

neprítomný pohľad napovedal, že veľký hodinár premýšľal o niečom dôležitom, čo však starostlivo skrýval v hĺbke temných zreničiek.

Jediným gestom odmietol kávu, ktorú mu ponúkli víly, a oznámil prítomným:

„Astragor súhlasil, že bude spolupracovať s Radosvetom. Ochráni deti a odhalí im tajomstvo zrodu nového šarlátového kvetu. Zaručil sa za nedotknuteľnosť všetkých kľučiarov a prisľúbil, že im nijako neublíži... avšak pod podmienkou, že eflarskí hodinári sa neukážu na Ostale, kým šarlátový kvet nesplní úlohu, na ktorú je predurčený. Inými slovami, kľučiarovia musia konať samostatne.“

Vzdych v miestnosti tak zhustol, že sa takmer nedalo dýchať. Na tvárach všetkých prítomných sa zračila neistota, zmätenosť a rozhorčenie. Len tmavá silueta pri okne sa netrápila všeobecnými obavami. Čierny závoj vládkyne fúriť sa ani nepohol.

„Ako to myslíš... samostatne?“ ako prvá vyjadrila svoje rozhorčenie Jelena. „Bez našej pomoci?“

Astarius si odkašľal a pokojným hlasom prehovoril: „Astragor ma požiadal, aby som vám zvlášť zdôraznil, že akékoľvek zapájanie sa zo strany Eflarčanov bude chápané ako porušenie hranice medzi planétami a maximálne prísne potrestané podľa Hlavného časodejnickeho zákona, a to úplným začasovaním.“

„To predsa nie je možné, veď naši kľučiarovia sú ešte veľmi mladí!“ roztrpčene vykričala biela kráľovná a medvediu kožu opäť pokryli brilianty prezrádzajúce, že vládkyňa víl je nanajvýš pobúrená. „Nemôžeme ich predsa nechať len tak, bez našej pomoci a podpory! Keď sme sa rozhodli znovu vytvoriť Časokruh podľa starodávnych plánov, hovorili sme len o jednoduchom obraze. Vari vtedy Astragor nesúhlasil s tým, že nám odhalí tajomstvo zrodzenia šarlátového kvetu?“

„Svoj sľub neberie späť,“ trochu unavene vyhlásil Astarius. „Veľký duch Ostaly dovoľí Eflarčanom uskutočniť obrad spojený so šarlátovým kvetom na jeho pôde. No len pod podmienkou, že deti bude mať pod kontrolou výhradne on. Kľučiari, strážcovia aj tajní pozorovatelia budú čakať na obrad rozkvetu v obyčajnom letnom tábore.“

„To neprichádza do úvahy,“ rozhodne vyhlásil Norton Ohnev. „Dôverujem Astragorovi, ale nechcem riskovať, že môj syn...“

„Nikto nechce riskovať!“ rázne ho prerušila biela kráľovná. „Nechcem, aby nášmu dievčatku ublížili! Ten zlatý kľučiar Mark vo mne vzbudzuje nedôveru...“

„Ach tak?!“ chladne sa zasmiala Jelena. „V tom prípade buď rada, že ich Astragor vzal pod svoju ochranu, pretože ja som už dávno chcela zistiť, ako dlho jej telo vydrží bez srdca!“ Posledné slová Jelena doslova vykričala a mimovoľne sa priblížila k bielej kráľovnej.

„Ty budeš prvá, kto príde o srdce!“ Tmavovlasá hodinárka Diara vyskočila z pohovky a vlastným telom sa postavila na obranu bielej kráľovnej.

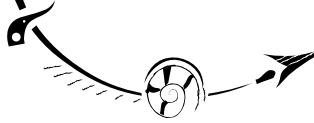
„Prepáčte, Jelena,“ zamiešal sa medzi ženy Mandigor, „prečo vám prekáža železná kľučiarica, malá dáma Diana?“

Tri ženy sa naňho naraz pozreli v nemom úžase. Norton Ohnev nedokázal skryť škodoradostný úšľabok a Astarius nespokojne pokrútil šedivou hlavou.

„Pobijú sa,“ ozvala sa vládkyňa fúrií do ticha. „Naši mladí kľučiari sa tam pobijú. Je dosť pravdepodobné, že si navzájom podrežú krky! Keď my, dospelí ľudia, nedokážeme ovládať svoje emócie, čo môžeme čakať od detí, ktoré ešte celkom nechápu mravné zákony, zato sú plné hlúpych predsudkov, ktoré sme im do hláv vtĺkli my starší...“

„Čierna kráľovná je, samozrejme, ušľachtilosť sama,“ ozval sa Norton Ohnev a opäť sa oprel o kozubovú rímšu. „Stojí nad

všetkými intrigami, hlúpyimi rozbrojmi a predsudkami. Veď sama bez najmenšieho zaváhania vybrala čiernu kľučiariku...“

„Nikto z vás nemá ani tušenia, čo znamená vlastniť čierny kľúč. Ak mám byť úprimná, už mám dosť všetkých tých hlúpych dohadov, že v sebe skrýva len zlo.“

Čierna kráľovná s ľahkosťou zoskočila z okenného parapetu, vystrela sa, urobila niekoľko krokov k Nortonovi Ohnevovi a ocitla sa vedľa Astariusa, ktorý všetko so záujmom sledoval.

„Podľa mňa,“ nahnevane pokračovala čierna kráľovná, „som našla toho najdôstojnejšieho majiteľa zo všetkých, čo ešte boli k dispozícii. Všetko je lepšie, než dať takú drahocennú vec tvojmu synáčikovi, ktorý získal rubínový kľúč úbohým a podlým podvodom. Nuž, chlapec sa má od koho učiť.“

Vtom začali hovoriť jeden cez druhého. Urazená Jelena sa s krikom pokúšala dostať k bielej kráľovnej, v čom jej bránil zmätený Mandigor, ktorý sa snažil nasrdenú hodinárku zastaviť a zároveň priviesť k rozumu. Červenovlasá vládkyňa víl sa naopak snažila udržať rozzúrenú Diaru a čierna kráľovná s Nortonom vykrikovali na seba štipľavé urážky.

Mlčal len Konstantin Lazarev, ktorý všetko s úsmevom pozoroval, a Astarius, ktorý zamyslene klopkal prstami o operadlo kresla. Lazarev občas urobil gesto, akoby sa chcel zamiešať do diania, ale nakoľko sa bitka zatiaľ nezačala, zostal sedieť na mieste.

„Ak sa ctihodné zhromaždenie konečne upokojí,“ mocným hlasom prerušil hurhaj Astarius, „rád by som vám oznámil ešte jednu dôležitú správu.“

Krik a hluk ako mávnutím čarovného prútika stíchli.

Veľký hodinár pokračoval: „Astragor navrhuje celkom zaujímavým spôsobom nanovo zväčšiť časovú priepasť medzi našimi planétami. Inými slovami, chce ju premosťiť.“

„Astarius,“ pomaly sa ozval Norton Ohnev a mimovoľne urobil krok k nemu, „hádám nechceš povedať, že Astragor znovu prahne po vytvorení prechodu pre duchov na Eflaru?“

„Presne tak,“ stručne odvetil veľký časodej. „Vari si to doteraz netušil?“

Ich pohľady sa stretli.

„Samozrejme, že Ohnev toho vie oveľa viac než my,“ zabrdla čierna kráľovná. „No rozhodne nemá v pláne sa o svoje informácie s niekým podeliť. Za ten čas, čo bol na Ostale, sa mohol spoľčiť s miestnymi časodejmi, teda s duchmi. Veď on sám je... poloduch!“

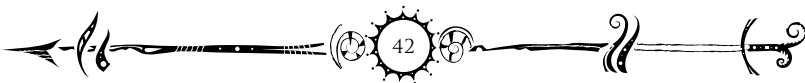
„Vážená vládkyňa fúrií, predsa sa neznížime k osobným útokom.“ Astarius sa zdvihol z kresla, upravil si oblečenie a až potom pokračoval: „Astragor tvrdí, že most medzi Eflarou a Ostalou vráti svet časodejom. Duchovia, ľudia a víly sa spoja.“

„Alebo sa medzi nimi opäť začne vojna,“ prerušil ho Lazarev. „Nesmieme zabudnúť, že v dávnych dobách sa hodinári presídlili na inú planétu preto, aby sa vyhli vojne s duchmi.“

„Prečo to trápi práve hodinárskeho majstra?“ jedovato sa spýtal Norton Ohnev. „Vari mu nie je jedno, či bude svoje mechanizmy vyrábať pre duchov, alebo pre hodinárov?“

Lazarev prižmúril oči a obdaril Ohneva pohrdavým pohľadom. Nepovedal však nič.

„Znovu vás vyzývam, aby ste zachovali pokoj.“ Astarius sa na chvíľu odmlčal a potom pokračoval: „Poďme si pripomenúť históriu šarlátového kvetu. Kedysi dávno, na počiatku éry času, tento zvláštny kvet vyrástol zo samého srdca Zeme, preto mal takú moc. Dávni časodejovia na čele s Eflarusom poznali jeho silu a vyslovili mocné želanie vytvoriť časovú priepasť, čím posunuli našu planétu o sto hodín dopredu. Všetci vieme, že časová priepasť bola pôvodne materiálnym objektom, ktorý bol súčasťou našej planéty. Keď sa časodejovia zachraňovali pred

duchmi, rozhodli sa presunúť na túto novú, „tretiu“ zem svoj najlepším zámok, za ktorého múrmi sa nachádzali nahromadené veľké časodejnícke tajomstvá. Lenže zem, ktorá bola stvorená medzi svetmi, sa z ničoho nič stala veľmi krehkou, začala sa rozpadáť, zmenšovať sa, čas v tom priestore plynul podľa iných zákonov... A zámok začal miznúť a objavovať sa na iných miestach. Keď Eflarus zistil, že by veľkolepá stavba mohla navždy zmiznúť alebo ešte horšie – nenávratne sa zmeniť, sám vyslal na zámok mocný úder časodejníckej špirály a dúfal, že ho rozborí až po základy. Zámok úder vydržal, len sa rozdelil na dve polovice. Odvtedy sa volá Rozoklaný zámok. Na Eflare sa potom na tých najneočakávanejších miestach našlo sedem kľúčov od jeho siedmich tajných komnát.“ Astarius stíchol a zhlboka sa nadýchol.

Všetci v očakávaní ďalšieho rozprávania mlčali, len hostiteľ Norton Ohnev sa s iróniou díval na hodinky a všetkým dával najavo, že pripomínaním starej legendy len strácajú čas.

„A teraz, keď naši kľučiarci dajú kľúče od Rozoklaného zámku dohromady a vyslovia pred šarlátovým kvetom svoje želanie, časová priepasť sa opäť stane zemou. Svetom, kde čas plynie síce podľa iných zákonov, ale stále to bude skutočný samostatný svet. Navyše je veľmi pravdepodobné – sám som to videl v budúcnosti –, že Rozoklaný zámok bude v tomto svete znovu existovať.“ Astarius prešiel po prítomných upreným pohľadom. „Rovnako ako my, ani Astragor nestrácal čas a robil rozličné výpočty, skúmal mapy zeme aj oblohy, študoval starodávne texty... Aj on videl Rozoklaný zámok v zemi časovej priepasti.“

„No čo už,“ ozval sa Norton Ohnev do úplného ticha, „keď sú naše plány aspoň v niečom rovnaké ako plány ostalských duchov, sme na správnej ceste. Až sa kľučiarci zídu, predložia všetkých sedem kľúčov a vyslovia zaklínadlo: *Strieborný, bronzový a zlatý medzi sebou zápolia. Železný tajomstvo rozkvetu odhalí, krištáľový Rozoklaný zámok najst' dokáže, rubínový všetky tajomstvá*

vypovie a čiernu cestu k samotnému srdcu ukáže... Vtedy šarlátový kvet rozkvitne a oni si budú musieť želať novú časovú priepasť.“

„Ktorá bude väčšia a trvácnejšia než za dávnych čias,“ dokončil zaňho Astarius. „Na rozdiel od pôvodnej stohodinovej časovej priepasti bude táto oveľa trvácnejšia... Ak sa nám to podarí, napravíme chybu našich predchodcov časodejov a novú časovú priepasť urobíme nekonečnú. Preto sa musíme rozhodnúť, či sme ochotní toto riziko podstúpiť.“

„Pri všetkej úcte, Astarius,“ ozvala sa čierna kráľovná, „toto sme riešili už na desiatkach dôležitých aj menej významných zasadnutí. Radosvet omieľa tému kľúčov skoro každý týždeň, prítomní mi iste dajú za pravdu...“ Jej čierny závoj sa pomaly zavlnil z jednej strany na druhú. „Všetci máme záujem vytvoriť nekonečnú časovú priepasť, aby sme sa aspoň najbližších tisíc rokov nedostali do podobného problému. Mňa osobne najväčšmi zaujíma, či sú naše prepočty správne a časová priepasť sa skutočne stane samostatnou zemou, anomálnou zónou, územím nového časodejstva. My všetci Eflarčania sme pripravení riskovať čokoľvek v mene toho, že konečne budeme mať pevnú pôdu pod nohami. Už preto, lebo Eflara prestane byť planétou príznakom, ako nám dnes toto posmešné priezvisko ochotne pripomenul Astragor.“

„Má niekto nejaké námietky?“ spýtal sa Astarius.

Nikto neodpovedal, každý zjavne premýšľal a v duchu zvažoval svoj názor.

„Je jasné, že každému z nás leží na srdci osud sveta,“ ozval sa Lazarev, „ale myslíme aj na deti.“

Astarius sa zamračil, prikývol, oprel sa laktami o operadlo kresla a povedal:

„Myslím, že je čas, aby sme prešli k ďalšej informácii od Astragora... Za to, že dá pozor na našich kľučiarov, požaduje odmenu.“

„Odmenu?! Svätý čas!“ Diara sa nahlas zasmiala, čo na tvári Nortona Ohneva vyvolalo skeptický úsmev. „A akú? Zlato?“

Rubíny alebo jantáry? Nejaké časodejnícke schopnosti? Alebo azda osobný horoskop?“ Diara si s opovrhnutím odfrkla.

„Žiada, aby sme mu darovali kalich šarlátového kvetu,“ vážne odvetil Astarius. „Samozrejme, až potom, ako kľučiarri vyslovia želanie vytvoriť novú časovú priepasť.“

Tvár Nortona Ohneva skamenela. Biela kráľovná sa zamračila a zvesila plecia. Mandigor nahlas preglgol, akoby prehltol celú žabu. A Jelena sa tak strhla, že lakeť, ktorým sa opierala o rímsu, jej sklzol z obloženia a táto povýšenecká dáma spadla na kolena do nelichotivej pózy. Rýchlo však vyskočila a celá zmätená z uštipačných pohľadov ostatných dám očervenela od hanby.

„A tomu kľučiarovi, ktorý mu prinesie kalich šarlátového kvetu, sľubuje cenný dar. Vraj niečo *naozaj zaujímavé*, ako sa sám vyjadril, čo mu výrazne pomôže v ďalšom štúdiu.“

Norton Ohnev rýchlym pohybom zdvihol ruky k čelu a hneď ich zase spustil; otvoril ústa, akoby chcel niečo povedať, ale očividne si to rozmyslel. Jeho tvár mala opäť ľahostajný výraz. Lazarev nesúhlasne zavrtil hlavou, ale nepovedal ani slovo. Vládkyňa čiernych víl sa otočila tvárou k oknu, akoby ju úplne prestalo zaujímať, čo sa deje.

V miestnosti bolo tak ticho, že z toho napätia sa chvel aj luster nad ich hlavami. Plamene sviec na drevenom kolese sa nepatrne mihotali, akoby odrážali obavy prítomných hodinárov.

„Astragor má aj tak kopu zaujímavých vecičiek,“ skeptickým hlasom prehovorila čierna kráľovná a otočila sa k zhromaždeniu. „Len si spomeňte povedzme na veštecké zrkadlo. Aby som bola úprimná, horím od zvedavosti, čo si to ten tisícročný kmeť vymyslel...“

„To predsa nie je možné!“ náhle zvolala biela kráľovná. „Každý z nás by chcel vlastniť kalich šarlátového kvetu, aby mohol preskúmať všetky jeho kúzelné schopnosti! Je to tá najmocnejšia časodejnícka rastlina!“

„Myslím, že aj tak od nás duchovia dostanú veľký dar. Most medzi Ostalou a Eflarou nie je žiadna maličkosť. Ak bude časová priepasť nekonečná, budú k nám môcť kedykoľvek prísť na návštevu.“ Čierna kráľovná si prekrížila ruky cez prsia. „A to dokonca aj vtedy, keď o to nebudeme práve stáť... Nemám pravdu, Norton?“

Muž sa na ňu ani nepozrel.

„Myslím, že by sme kalich šarlátového kvetu mali veľkému duchovi Ostaly dať,“ namrzene povedal. „Astragor prisahal, že bude na deti nielen dozeráť, ale ako sľúbil, nijako im neublíži.“

„Nemôžeme takto riskovať životy detí!“ zaznel do absolútneho ticha Diarin hlas. Hodinárka dokonca od rozhorčenia vstala. „Bojím sa najmä o dievčatá!“

„Pochybujem, že sa maličkej Diane podarí odtrhnúť šarlátový kvet ako prvej, a získať tak cenu od Astragora,“ jedovato poznamenala Jelena. „Nemáš dôvod báť sa, moja drahá.“

Diara sa prudko otočila, aby niečo namietla, ale vtom sa zdvihla aj biela kráľovná.

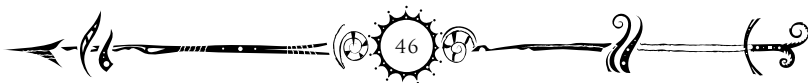
„Aj ja som proti takému riziku,“ vyslovila nevýrazným hlasom. „Deti sú ešte malé a Astragor je úskočný a nebezpečný. Celé to vyzerá ako nejaká zvláštna a nebezpečná pasca.“

„Ako sa už niekoľko ráz ukázalo,“ prerušila ju čierna kráľovná, „ľudia v boji za vlasť a moc dokážu mnohé obetovať. Napríklad sú aj takí, ktorí nechajú napospas osudu aj novorodenca.“

Biela kráľovná smrteľne zbledla.

„Preto súhlasím s tým, že vystavím riziku svoju kandidátku,“ pokračovala žena v čiernom závoji. „Prirodzene, hovorím o čiernej kľučiarke, keby niekto zabudol.“

„V tom prípade aj ja súhlasím,“ ozval sa Norton Ohnev a vystrel sa. Vrhol na čiernu kráľovnú chladný pohľad a pokračoval: „Verím v svojho syna, rubínového kľučiaru. A v Marka, zlatého kľučiaru. Som si istý, že jednému z nich sa podarí priniesť Astragorovi šarlátový kvet.“

„Čo sa mňa týka, aj ja verím svojej chránenkyni Mariške, krištáľovej kľučiarke,“ vyhlásila Jelena a nasilu sa usmiala. „Je to šikovné dievča a silná hodinárka. Môžeš počítať aj s mojím hlasom, ctihodný Astarius.“

„Aj ja súhlasím,“ potichu povedal Lazarev. „Neverím Astragorovi. Je silný, vypočítavý, krutý a nemilosrdný. A nech je čas mojím svedkom, som si istý, že hrá svoju hru. Lenže Astragor je svojim spôsobom čestný. A ak veľký duch zložil prísahu, neporuší ju. Som si istý, že kľučiarom neublíži.“ Na chvíľu sa odmlčal a potom jeho hlas znel dôraznejšie: „Vôbec však neverím Markovi a tej Mariške, ktorá napadla môjho syna. A najmä tým, na čí príkaz konajú!“

Jeho pohľad sa zabodol do Nortona Ohneva.

„Mariška sa bránila,“ sladkým hláskom zatrítkovala Jelena a postavila sa Nortonovi za chrbát. „To tvoj syn spolu so svojim kamarátom poloduchom vnikli do Černovodu protizákonne. Môžeš nám poďakovať, že boli zbavení viny.“

Lazarevove hnedé oči sa zúžili, nozdry sa mu chveli a tvár očervenela od hnevu. No ovládol sa a mlčal.

„Tvoj syn nie je kľučiar,“ zreteľne vyslovil Ohnev. „Nemusíš sa báť o jeho osud. On Astragora nezaujíma. A čo sa týka strieborného kľučiaru Feša Dragocija, všetci dobre vieme, že duch Ostaly má plné právo rozhodnúť zaňho.“

„Vy ste sa zbláznili!“ Biela kráľovná sa postavila, prosebne zopla ruky a obrátila sa k Astariusovi: „Oznamujem, že chcem odvolať železnú kľučiariku Dianu. Keď sme sa rozhodli roztočiť Časokruh, hovorili sme len o obrade! Sedem kľučiarov, traja strážcovia a dvaja tajní pozorovatelia z Ostaly sa mali spojiť okolo šarlátového kvetu a vysloviť spoločné želanie, aby zväčšením časovej priepasti zachránili náš svet. Nič viac! Astragorovi musí byť jasné, že ak zanikne Eflara, zanikne aj časodejstvo!“

„Astragor si neželá zánik Eflary. Chce len získať šarlátový kvet,“ ozval sa Astarius. „A obdarovať kľučiaru, ktorý mu prinesie kalich vzácnej rastliny. To je jeho jediná podmienka.“

„Aj ja som proti!“ nečakane vykričkla Diara.

„Dianu nemôžeme odvolať a nahradiť ju iným kľučiarom,“ s výsmechom zareagoval Norton Ohnev. „Vážené víly, radím vám, aby ste sa upokojili. Ak sa kľučiarom nepodarí vypestovať šarlátový kvet, všetci zomrieme. Preto tak potrebujeme Astragorovu pomoc.“

„Som si istá, že ty si sa už o seba postaral, Ohnev,“ precedila cez zuby tmavovlasá hodinárka. „Radosvet má už dávno podozrenie, že si s Astragorom uzavrel tajnú dohodu!“

„Vážená víla, vaše dohady ma nezaujímajú,“ pokojným hlasom namietol Norton Ohnev. „Musím však podotknúť, že sú dosť absurdné.“

„Dokáž to!“ chladne sa usmiala Diara. „Žil si na Ostale dlhých dvanásť rokov, som si istá, že ste spolu mali čosi do činenia...“

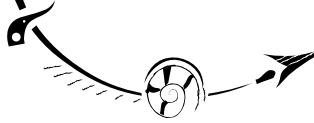
„Dámy a páni, prosím, aby ste sa vrátili k našej téme!“ Astariu-
sov hlas znel prísr. „Chce k tomu ešte niekto niečo povedať?“

Odpoveďou veľkému časodejovi bolo mlčanie.

„Ak tomu dobre rozumiem,“ slávnostne oznámil Ohnev starší, „väčšina hlasov je za. Výborne, tým pádom je rozhodnuté. Prijmeme Astragorovu pomoc!“

„Áno, ale vráťme sa ešte k legende...“ pomaly povedal Astarius. „Všetci vieme, že ten, kto odtrhol čarovnú rastlinu, zomrel. Nikto sa nepamätá, čo presne spôsobilo jeho smrť. Kedysi dávno mi Astragor povedal, že cestoval do minulosti – do čias, keď vyrástol šarlátový kvet. Dvanásť detí vrazilo v kruhu a nad jedným z nich sa vznášal čierny dym. Vtedy videl, že najprv treba prezať stonku šarlátového kvetu a až potom vysloviť želanie...“

„Takže kľučiar, ktorý mu prinesie šarlátový kvet, sám čoskoro zomrie?“ chladne sa spýtal Norton Ohnev.

„Nie, ten, kto držal šarlátový kvet v rukách, zostal nažive. Bol to syn veľkého Eflarusa. Podľa legendy žil dlho a šťastne. Zomrel niekto iný, majiteľ čierneho kľúča.“ V Jeleniných očiach sa víťazne zaiskrilo, ale rýchlo ich sklopila.

„Videl azda už sám veľký Astarius,“ spýtala sa sladkým hlasom, „kto bude tým nešťastníkom tentoraz?“

„Máte pravdu, vážená pani Mortinová. Bol som v budúcnosti,“ odvetil Astarius. „Bohužiaľ, pravdepodobností tejto významnej udalosti je priveľa, takže sa mi nepodarilo určiť najpravdepodobnejší sled udalostí. Všetci vieme, že sa to stáva, keď nám budúcnosť nechce odhaliť správnu odpoveď, pretože by táto informácia mohla zmariť správny chod udalostí a priniesť veľké nešťastie... Inými slovami,“ pokračoval Astarius v absolútnom tichu, „musíme hlasovať, aj keď sa môžeme spoliehať len na osud. Kto je za Astragorov návrh, prosím, zdvihnite ruku. A kto je proti...“

„Kto je proti,“ prerušil ho Ohnev starší, „nech si živo predstaví, že zanedlho bude celá Eflara aj s nami, našimi deťmi a tisíckami ďalších ľudí odsúdená na zánik.“

Takmer súčasne sa do vzduchu zdvihlo päť rúk. Biela kráľovná chvíľu váhala, potom aj ona zdvihla ruku. Podľa vzoru svojej vládkyne nechotne zdvihla ruku aj Diara.

„Vzhľadom na to, že sme dospeli k viac-menej jednomyseľnej zhode, dovoľujem si naše malé zasadnutie ukončiť,“ povedal Astarius a vstal. „Čoskoro dovidenia, dámy a páni!“

Všetci vstali, vzájomne sa úctivo poklonili a jeden po druhom začali odchádzať po zrkadlovej chodbe.

Čierna kráľovná sa rozplynula v mihotajúcej sa obsidiánovej hmle a biela kráľovná zmizla v strieborných odleskoch svetla v zrkadle, znovu zavesená do Lazareva. Astarius ich nasledoval.

V miestnosti zostala Jelena, Mandigor a sám hostiteľ.

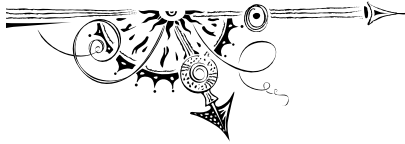
„Tu nie,“ stručne povedal pán domu.

Jelena s Mandigorom sa hlboko poklonili a vyšli na chodbu.

Ohnev starší zostal sám. Podišiel k pohovke, končekmi prstov pomaly prešiel po operadle a zastavil sa na mieste, kde sa pred chvíľou nachádzala pôvabná hlava bielej kráľovnej. Na modrom poťahu nápadne jasne žiarili červené rubínové kvapky. Oči mu odrazu potemneli od zlosti. Prstami zovrel okraj poťahu a prudko ním trhol, takže sa všetky drahé kamene vysypali na medvediu kožu.

„Očakávam znamenitú hru, Astragor,“ zamrmľal.

Dlhým pohľadom prešiel po miestnosti a tiež odišiel. V tej chvíli v izbe pozhasínali všetky sviečky, akoby ich sfúkol silný vietor.

Vasilisa sa nadržanom prevracala z jedného boka na druhý a pokúšala sa ešte zaspáť. Tajomný človek z nočného dobrodružstva sa jej objavoval pred očami ako desivý tieň a naháňal jej hrôzu. Čo ak je niekde nablízku? Čo ak si zase príde po Oceľový zubok?

Ešteže ju tentoraz zachránil ten druhý človek. Kto to mohol byť? Musel vedieť o tábore, keď na ňu kričal, aby sa vrátila! Žeby sa stretla s jedným z tajných pozorovateľov Časokruhu? Na túto otázku si nevedela odpovedať. Rieka, ktorá sa odrazu zastavila, akoby ju pokrýl ľad, a mŕtvoly ticho nad lesom dievčine pripomínali časovú slučku, do ktorej ju vtiahla Jelena. Bol to rovnako prázdny a mŕtvý priestor. Svet sa zastavil, akoby dočista vyschol, v jednom okamihu zostarol presne tak, ako vtedy... Strašný, nepríjemný a mrazivý pocit.

Vasilise to nedalo, odhrnula perinu a vstala z postele. Najprv skontrolovala, či je čierny kľúč na svojom mieste. Oceľový zubok, ako ho na zasvätení nazvala víla temných myšlienok, spokojne ležal v bočnom vrecku jej džínsov. Vasilisa chvíľu premýšľala, potom dýku zabalila do trička a vložila do batoha. Takú cennú vec by mala nosiť stále pri sebe.

Na mobile svietilo šesť hodín. Aj tak nemôže zaspáť, radšej si

pôjde zacvičiť na hrazde alebo sa len tak prebehnúť na štadión. Môže trebárs natrénovať ten premet, ktorý sa jej včera na tréningu nedaril. Koľko škodoradostného potešenia z toho mala Inga!

Vasilisa sa nakoniec rozhodla, že sa od chatky nebude veľmi vzdalať. Na prahu sa ponatahovala, rozbehla sa, na tráve urobila niekoľko mlynských kôl za sebou a už sa chystala zakončiť sériu tým nešťastným saltom, keď vtom sa ozval výkrik: „Fíha! Na to, že je tak skoro, to vôbec nie je zlé!“

Hlas jej bol povedomý. Vasilisa sa s prekvapením zvalila na bok, premet ani poriadne nedokončila. Prudko vyskočila a rozhliala sa. Hlas sa ozval odniekiaľ zľava. Ale nie, bolo to priamo z chatky oproti!

A naozaj, odchylené okno sa otvorilo dokorán a na trávu z neho vyskočil chlapec. Bol to Feš. Bezstarostný, usmievavý a skutočný. Jednoduchá čierna mikina a džínsy mu neobyčajne pristali, vyzeral ako obyčajný chalan. Aj keď na nohách mal – ako zvyčajne – špicaté mäkké čierne topánky. Vyzerali však ako športová obuv. V ruke držal hrnček, z ktorého sa parilo. A mimochodom, keď skákal z okna, nerozliat ani kvapku!

„Ahoj, Vasilka!“ pozdravil s úsmevom, a akoby sa nechumelilo, odpil si z hrnčeka. „Ako to, že sa ti to nepodarilo?“

Dievčina si zarazene súchala narazený bok.

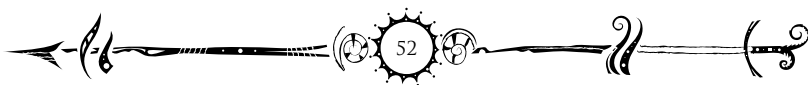
„Myslela som, že sa mi len snívaš,“ priznala popravde. „Kde si sa tu vzal?“

Vasilisa mala takú radosť z toho, že sa Feš objavil v tábore, že mu div neskočila okolo krku. Dokázala sa však ovládnuť. Nebude mu predsa ukazovať, akú má radosť, veď by sa jej zase vysmieval!

Namiesto toho sa spýtala: „Aj Nik je tu? Aj Diana?“

Feš sa opäť lenivo napil.

„Nik ešte spí a Diana býva v chatke číslo šestnásť... Alebo sedemnásť?“ Ako premýšľal, pokrčil nos. „Len ty si už hore, Vasilka, a ja.“

„Nevolaj ma mojím krycím menom!“ nahnevala sa Vasilisa.
„Aj tak si ho zo mňa vymámil nečestným spôsobom!“

„Sama si mi ho predsa povedala,“ hneď sa bránil Feš. „Svoj kľúč si ešte nestratila?“

Vasilisa zdvihla batoh a prehodila si ho cez plece.

Feš ju so záujmom sledoval a potom poznamenal: „Ani kľúč, ani zbraň... Záhada... A majiteľka čierneho kľúča to isté... záhadná!“

To už bolo na Vasilisu priveľa.

„Ty jeden...“ vrhla sa naňho a chcela mu dať jednu poza uši, ale chlapec unikol. Ozval sa tichý šelest, prudké mávnutie a Feš vyletel na strechu chatky.

„Čo to robíš?!“ vyľakala sa Vasilisa. „Veď ťa niekto uvidí...“ S obavami sa rozhliadla, či nablízku nie je niekto, kto by mohol vidieť let strieborného kľučiaru.

Nikde však nebolo ani živej duše. Navyše všade vládlo nezvyčajne napäté ticho. Nebolo počuť ani vtáčí spev, ani vietor či iný zvuk.

„Nikto ma neuvidí!“ s úsmevom odvetil Feš. Odrazu si priložil dlane k ústam ako trúbu a nahlas zakričal: „Jo-ho-hó!!!“

Vasilisa sa s hrôzou rozhliadla. Čakala, že začuje zbor nahnevanej rozospätých hlasov.

„Hej, Feš!“ ozvalo sa z chatky. „Prečo si zastavil čas? Prestaň robiť hlúposti... Ahoj, Vasilisa.“ Na verandu vyšiel Nik, ešte trochu rozospätý, ale veselý a usmievavý ako vždy. Aj on sa celkom zmenil. Na sebe mal nohavice, tričko a sivý rolák a vyzeral celkom ako obyčajný chlapec zo športovej školy.

Vasilisa mala z mladšieho Lazareva takú radosť, že sa mu rovno vrhla okolo krku. Nik jej to vrátil pevným objatím.

„Som rád, že sme zase všetci pokope.“ V jeho hlase bolo počuť nefalšovanú úľavu. „Keď sme sa po príchode registrovali, prvé, na čo som sa pozrel, bol zoznam. Našťastie som tvoje meno hneď našiel, presne ako mi písal otec.“

Vasilisa mala obrovskú radosť. Zo stretnutia s priateľmi bola taká nadšená, že chcela Nika znovu objasť a už nikdy ho nepustiť.

Namiesto toho sa však len usmiala a pokojným hlasom sa spýtala: „Takže Feš dokáže zastaviť čas?“ Pozrela sa nahor.

Chlapec sa nechystal vrátiť na zem, naopak, preletel na strechu vedľajšej chatky a zachytil sa za veterník v tvare špica. Potom sa odrazil a preskočil na ďalšiu strechu.

„No vidíš.“ Nik mal čo robiť, aby zadržal smiech. „Feš nakoniec získal slobodu a robí si, čo chce... Dokonca zastavil čas. Ty si si to všimla? Hodinári si zastavený čas hneď všimnú a sami sa môžu slobodne presúvať do bezčasového pásma ako my teraz... Ostatčania si, samozrejme, tento trik vôbec nevšimnú.“

„Lenže tráva sa chveje a aj vietor trochu fúka... Keď som bojovala s Jelenou, bolo to celkom iné. Všade bolo ticho a prázdno, vy všetci ste nehybne stáli, akoby ste boli z vosku.“

Nikovi stuhol úsmev na tvári. „Ty si bojovala s Jelenou?“

Vasilisa si vzdychla. „Hej, stalo sa toho pomerne dosť, ale to je na dlhé rozprávanie. Mali by sme si všetci sadnúť a prebrať to. Mám toľko otázok! A kde sú vlastne ostatní?“

Nik prižmúril oči. Pochopil, že z Vasilisy toho teraz viac nevydá, a tak povedal:

„Diana príde o chvíľu. Dorazili sme neskoro večer, tak sme ťa nechceli budiť.“

Vasilisa sa nahlas zasmiala, na čo Nik zareagoval spýtavým pohľadom.

„Potom vám všetko poviem,“ uistila ho. „Počuj, a kde sú ostatní... kľučiar!“

„Aj oni sú tu,“ otrávene oznámil. „Radosvet nás bude všetkých kontrolovať a posilať nám inštrukcie cez časolisty. Otec sľúbil, že mi všetko v liste podrobne vysvetlí. Nevieť si ani predstaviť, ako tu s nimi budeme vychádzať...“

Nik nedopovedal, ale Vasilisa ho veľmi dobre pochopila. Predstava, že znovu uvidí Marka, Norta, Marišku a dokonca aj Dejlu, bola neznesiteľná.

„Vidím, že Fešovi sa na Ostale páči,“ povedala, aby zahнала nepríjemné myšlienky. A naozaj, strieborný kľučiar preletoval z chatky na chatku ďalej a ďalej.

„Páči? To si nemyslím...“ Nik odrazu stíšil hlas. „V skutočnosti na Ostalu vôbec nechcel ísť. Kamkoľvek inam, pokojne znovu na Černovod, len nie do tohto sveta.“

„Prečo?“ začudovala sa Vasilisa. „To vás v škole naším svetom strašia?“

„Samozrejme, že nie.“

„Tak o čo ide?“

Nik videl, že Vasilisa očakáva podrobnosti, zhlboka si vzdychol, poškrabal sa na zátylku a začal vysvetľovať: „Pretože sme sa dohovorili, že budeme myslieť na Lazor. Tvoj brat a ostatní určite mysleli na Černovod, aj keď Jaris asi myslel na niečo iné, pokiaľ sa ešte nespoločil s Markom... Diana vravela, že bude myslieť na Čarodol, aby nás Časokruh odniesol k vílam. A odrazu sme sa ocitli na Ostale a ešte k tomu v detskom tábore.“

„V športovom!“ opravila ho Vasilisa. „No ja som na nič nemyslela!“

Nik sa na ňu skúmavo zahľadel. Dievčina sa snažila tváriť čo najčestnejšie. Veď to aj bola pravda, sama na nič konkrétne nemyslela. No, možno na radu čiernej kráľovnej trochu myslela na Ostalu...

„Možno si si práve náhodou spomenula,“ usúdil chlapec. „A Feš tak dúfal, že svojou silou prinúti Časokruh vypočuť práve jeho myšlienky! No podľa všetkého sme sa všetci ocitli na tomto mieste len vďaka tebe. Takže vedz,“ Nik sprisahanecky žmurkol, „že je na teba pekne nahneváný.“

Vasilisa pokrčila plecami. Nech sa ten chlapec od jedu pokojne aj zadusí, jej je to jedno.

„A prečo ste si mysleli, že šarlátový kvet by mal vyrásť na Eflare, a nie na Ostale? Ved' prvý raz vyrástol práve tu, nie?“

„Pretože jeden z kľúčov určuje smer a na ňom záleží, kde sa obrad uskutoční,“ vysvetlil Nik. „Vyzerá to, že je to práve tvoj čierny kľúč. Takže z toho vyplýva, že šarlátový kvet vyrastie práve tu. No všetci si želali, aby sa to stalo na eflarskej pôde a aby zachránil planétu tak, že jej daruje nový život, chápeš? Bolo by to také symbolické. Výpočty najlepších hodinárov tomu nasvedčovali. Lenže teraz...“

„Tak ste mi mali povedať, na čo mám myslieť!“ rozčúlila sa Vasilisa.

V skutočnosti si dobre pamätala radu čiernej kráľovnej, že najlepšie by bolo, keby ich Časokruh preniesol na Ostalu. Žeby ju vládkyňa fúrií využila na nejaké vlastné ciele? Ved' Vasilisu zachránila! Vyslobodila ju z podzemia, povedala jej o čiernom kľúči. Takže jej môže veriť. Napriek tomu si sľúbila, že sa musí vo všetkom oveľa lepšie zorientovať. A už nikdy nikomu nedovolí, aby jej prikazoval, ako sa mu chce. A preto sa bude musieť vážne pohovárať s priateľmi. Zatiaľ toho vie naozaj málo.

Ozvalo sa tiché zapískanie. Feš sa snažil upútať ich pozornosť. Ukázalo sa, že vyletel na plot a teraz kráčal po vrchnej kovovej časti a občas zamával krídlami, aby udržal rovnováhu. Vasilisa posmešne prižmúrila oči. Tým ju neohromí. Sama by to zvládla aj bez pomoci krídel.

„Nič si z toho nerob,“ povedal Nik a skúmavo ju sledoval. „V skutočnosti nie je až také dôležité, kde šarlátový kvet vyrastie. Hlavné je, aby sa časová priepasť zase zväčšila a Eflara bola v bezpečí.“

„A čo sa Fešovi nepáči na Ostale?“ zaujímala sa Vasilisa. „Niečo mu na tomto svete prekáža?“

